

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman

Revistă națională de știință și educație

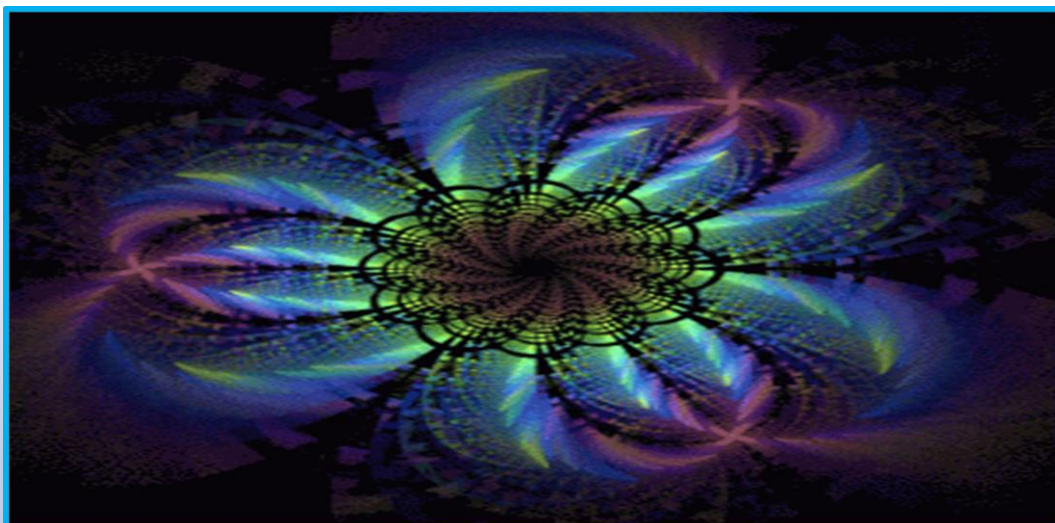
Ediție on-line

ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.5
ianuarie-iunie 2018

2018

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

TEL: 0247/315636; FAX: 0247/315636

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Eliza Marinela SOTIRESCU

Comitet științific:

Prof. dr. Valeria GHERGHE

Prof. dr. Ileana GURLUI

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Colectivul de redacție:

Insp.de.spec. Ioana Daniela TĂTARU

Prof. metodist Silvia PĂUN

Prof. metodist Florica BOGDAN

Prof. metodist Eugenia ILIE

Prof. metodist Marinela MELINTE

Inf. Mariana POPA

Ec. Mirela MARDALE

Tehnoredactare computerizată

Prof. metodist Silvia PĂUN

Inf. Mariana POPA

Copertă și publicare online

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

„Cuvântul este un mijloc imperfect de comunicare”, spunea Camil Petrescu.

La ceas inaugural, prin revista *Caleidoscop didactic teleormănean*, Casa Corpului Didactic Teleorman dă startul unui demers ambițios și incitant pentru toți aceia care doresc să marcheze, pe axa timpului, itinerarii complexe, vizând permanentele interogații și căutări de sensuri, provocările și dilemele pe care educația le aduce în societatea cunoașterii.

Dinamica lumii contemporane a impus *noile educații* care, în această eră a informatizării, a multiculturalității, au făcut posibil saltul de la o școală a stereotipiilor eronate la creativitate, la interdisciplinaritate, toate girate de arta de a învăța *să știi, să faci, să trăiești și să fii*.

Apariția acestei reviste reprezintă o oportunitate în dezvoltarea profesională, atât pentru cadrele didactice, cât și pentru cadrele didactice auxiliare, deschizând perspective care trebuie fructificate din plin. Ne dorim ca, noile paradigme educaționale, pe care autorii le vor aborda în paginile acestei publicații, să faciliteze schimbul de idei, dialogul, emulația, spiritul înnoitor, ca premise ale longevității și confirmării, ale oportunității mesajului transmis.

Voi fi alături de echipa redacțională și sunt convinsă că revista va reuși să reprezinte un reper în învățământul teleormănean, deoarece este coordonată de oameni ambițioși, perseverenți, cu viziune, care ajung întotdeauna acolo unde și-au propus.

Urez acum la început de drum succes deplin cu speranța că aceasta revista va avea o un parcurs lung, provocator și util.

Cu speranță și încredere,

Prof. Valeria Gherghe

Inspector școlar general

Revista „Caleidoscop didactic teleormănean” a luat naștere din dorința de a populariza experiențele bune din domeniul educației, dând libertate educatorului să abordeze aspecte și teme din teoria educației, management, curriculum școlar, educație permanentă, consiliere și orientare.

Revista va acoperi dorința cadrelor didactice teleormănene interesate de promovarea unor lucrări metodice și științifice dar mai ales interesate de redobândirea imaginii școlii teleormănene în comunitate.

Educatorul, joacă rolul de model în comunitatea școlară și-și axează preocupările pentru realizarea de demersuri didactice adaptate și flexibile la nevoile beneficiarului direct „Măria sa Elevul”.

Diseminarea și popularizarea experiențelor personale și profesionale, rezultate la concursuri și olimpiade școlare îmbogățesc fondul generator de idei, de modele inovative și exemple de bune practici din sistemul de învățământ.

Revista se adresează tuturor specialiștilor în științele educației și în domenii conexe, personalului didactic și didactic auxiliar din învățământul preuniversitar, tuturor celor implicați în sistemul de învățământ din România.

Director CCD,
Prof. Eliza Marinela Sotirescu

CUPRINS

Integrarea în lecțiile de fizică a unor experimente ce au aplicație în practică	6
Proiect Educațional „Natura- vers și culoare”	9
De la exercițiul de tip structural la manualul digital	11
Atletismul românesc	13
Părinții și dezvoltarea psiho-socială a copilului preșcolar	15
Rolul fermei didactice în pregătirea specialiștilor	16
Using games in the english second or foreign language classroom	18
Comportamentului agresiv la copil și cauzele acestuia	21
Cultura școlară	22
Dificultăți de învățare	24
Nevoia de mituri	26
Etic și estetic în predarea literaturii române	27
Importanța școlii în societatea contemporană	29
Educația combate rasismul	30
Educația ecologică în școli	32
Formarea continuă a cadrelor didactice	33
Comoara poporului român	35
Tradiție și modernism în anotimpul renașterii	36
Jocul geografic - metodă activ-participativă în predarea geografiei la clasa a IV a	39
Jocul didactic mijloc de educare a limbajului	40
L' importance de l'étude de la classe de FLE	42
Mituri și legende românești	43
Parler une langue étrangère c'est percevoir un monde différent	45
Munca pe grupe și influența ei asupra formării personalității copilului	47
Lumina învierii	49
Scientix, comunitatea europeană pentru promovarea subiectelor STEM	50

Integrarea în lecțiile de fizică a unor experimente ce au aplicație în practică

Prof. Florin Măceșanu
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

În ultimii ani s-a constatat o scădere a interesului elevilor pentru studiul fizicii, aceasta fiind percepută de elevi drept o disciplină dificilă. Acest lucru este reflectat în numărul din ce în ce mai mic de elevi care participă la etapele locale și județene ale olimpiadei și concursurilor de fizică, în numărul mic de candidați la examenul de bacalaureat ce dau proba scrisă la fizică, precum și în numărul mic de candidați la facultățile la care se susține examen la această disciplină. Explicația acestui fapt, în opinia mea, constă pe de o parte în scăderea numărului de ore pentru ciclul liceal, lipsa acută a mijloacelor și materialelor didactice care să facă fizica atractivă, pe de altă parte în matematizarea excesivă a fizicii și nu în ultimul rând în „migrarea” interesului elevilor spre informatică.

Ce trebuie făcut pentru ca fizica să devină o disciplină cu rol hotărâtor în dezvoltarea personalității tinerilor? Pentru ca elevii să dorească aprofundarea ei, să redescopere dorința de a învăța, de a căuta soluții la problemele pe care le întâlnesc în viață, trebuie ca lecțiile să fie atractive și ca elevii să fie puși în situații practice care să-i facă să fie curioși, să-i solicite să gândească fizica. Ar trebui să se renunțe la obișnuința lecțiilor clasice.

Din aceste motive cred că integrarea în lecțiile de fizică a unor experimente care să trezească curiozitatea elevilor, punându-i în situația de a experimenta singuri, de a căuta răspunsuri, nu poate fi decât benefică. Iată de ce îmi permit să atrag atenția asupra unor experimente simple ce pot fi făcute la clasă cu materiale la îndemână.

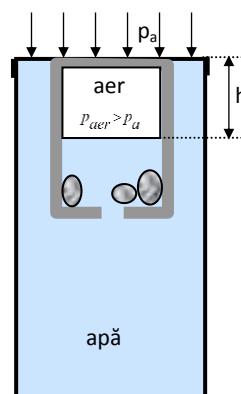
- Funcționarea submarinelor

Materiale necesare: cilindru gradat de 250 cm³, cutie cilindrică din plastic (flacon de medicamente) în al cărei capac se practică un orificiu cu diametrul de 5 mm, pietricele, membrană elastică (balon din cauciuc).

Modul de lucru: Cilindrul se umple cu apă, iar în cutie se introduc pietricele, astfel încât să se asigure plutirea cutiei cu orificiul în jos în apa din cilindru, fiind la limita când ea încă nu se scufundă. Se acoperă cilindrul cu membrana elastică bine întinsă, având grijă să nu existe aer între membrană și suprafața lichidului. Se apasă cu palma membrana și se constată cum cutia începe să coboare ajungând chiar la fundul cilindrului. Prin eliberarea membranei se constată cum cutia începe să urce, ajungând în poziția inițială, procesul poate fi reluat.

Explicație: Apa pătrunde în cutie astfel că presiunea aerului devine: $p_{aer} = p_a + \rho gh$, în această poziție $F_A \geq G$. Când apăsăm membrana, datorită presiunii suplimentare apărute în lichid, apa va pătrunde în cutie, micșorând volumul de aer; deci forța arhimedică scade, iar cutia coboară ajungând jos. Când presiunea suplimentară încetează, aerul comprimat din interior va scoate afară o parte din apa din cutie până la egalarea presiunilor, astfel că forța arhimedică devine mai mare decât greutatea cutiei și aceasta se ridică. Acest experiment reflectă în fond modul de funcționare al submarinelor.

- Sisteme de transport pe pernă de aer

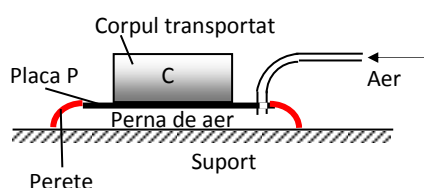

Materiale necesare: eprubetă din sticlă de lungime $l_1 \approx 30\text{cm}$, eprubetă din sticlă de lungime $l_2 \approx 10\text{cm}$ cu diametrul puțin mai mic decât diametrul interior al primei eprubete, vas cu apă.

Modul de lucru: Eprubeta de lungime mai mare ținută vertical se umple cu apă, după care se introduce în aceasta eprubeta mai mică, pe jumătate din lungimea ei, astfel că o parte din apă va curge. Din această poziție se rotește cu 180° ansamblul celor două eprubete. Se constată că eprubeta mică în loc să cadă, va urca în eprubeta mai mare până la capătul acesteia, iar apa va curge.

Explicație: Eprubeta mică urcă în eprubeta mai mare datorită diferenței de presiune dintre presiunea atmosferică ce se exercită asupra interiorului ei și depresiunea ce se creează prin scurgerea apei.

Aplicație. Pentru diminuarea forțelor de frecare s-au creat transportoarele cu pernă de aer.

Principiul de funcționare al acestora se bazează tot pe o diferență de presiune și este ilustrat în figura alăturată. Placa metalică P are la margini pereți flexibili (din cauciuc, plastic, pânză cauciucată) cu rolul de a reține aerul comprimat care se introduce din exterior între placă și suportul pe care corpul C urmează a fi transportat. Aerul trebuie introdus continuu pentru că etanșarea nu este

perfectă. Asupra plăcii P se exercită o forță pe verticală în sus $F = pS$, iar de verticală în jos o forță egală cu greutatea corpului la care se adaugă forța de presiune atmosferică $F_0 = p_0S$. Pentru îndepărtarea sistemului de la sol trebuie ca: $G \leq (p - p_0)S$. Asigurând această condiție vom putea deplasa greutatea corespunzătoare unor mase de ordinul tonelor acționând pe orizontală cu o forță foarte mică. Astfel de vehicule vor deveni o prezență cotidiană, în viitorul apropiat.

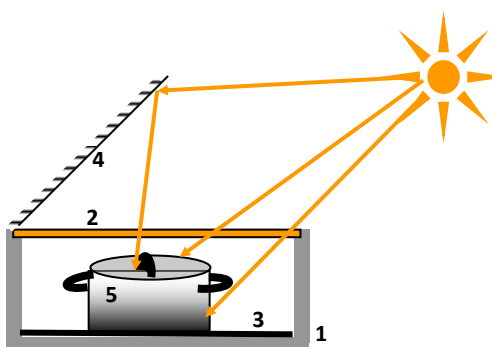
- Transmiterea căldurii

Materiale necesare: o bucată de pânză din bumbac întinsă pe un cadru, brichetă, chibrituri.

Modul de lucru: Sub bucata de pânză se pune bricheta din care iese gaz. Se aprinde gazul deasupra țesăturii și se deplasează bricheta. Se constată deplasarea flăcării pe pânză fără ca aceasta să se aprindă (vezi fig. alăturată). Se poate solicita elevilor să urmărească construcția aragazului și să li se ceară să explice de ce nu se aprinde gazul sub arzător.

Explicație: Țesătura preia căldura, în acest fel temperatura gazului, sub aceasta, nu ajunge la temperatura de aprindere. Pe baza acestui efect, Davy a inventat în anul 1816 **lampa de iluminat** pentru minerii care exploatau cărbune.

- Transmiterea căldurii prin radiație termică.

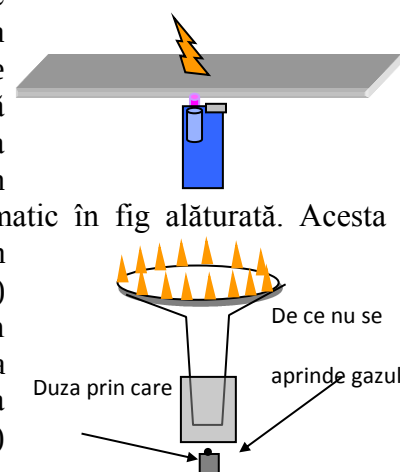

Cuptorul solar

Pe lângă captatoarele solare folosite pentru producerea apei calde menajere, se poate utiliza energia termică oferită de Soare și pentru prepararea alimentelor utilizând un cuptor solar, prezentat schematic în fig alăturată. Acesta este alcătuit dintr-o cutie din material termoizolator (1)

acoperită cu o placă (2) transparentă pentru radiația din infraroșu. În interiorul cutiei se așază o placă de culoare neagră (3). Pe o muchie a cutiei se pune o oglindă, ce poate fi rotită în funcție de poziția Soarelui, pentru a reflecta razele solare spre interiorul cutiei. Vasul (5) în care se introduce mâncarea este de preferat să aibă culoarea neagră.

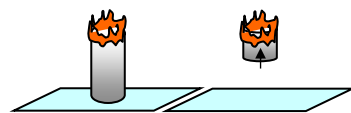
- Dilatarea gazelor. Efectul de coș

Materiale necesare: șervețel din hârtie, o bucată de pânză întinsă pe masă, chibrituri.

Modul de lucru: Se confecționează din șervețel un cilindru, se așază în poziție verticală pe fața de masă și se aprinde la partea superioară.

Explicație. Se constată că, înainte ca porțiunea ce arde să ajungă la fața de masă, aceasta se ridică brusc pe verticală și arde în aer. Acest lucru se datorează efectului de coș. Tubul desparte două straturi de aer care prezintă densități diferite. Diferența de presiune apărută dintre aerul exterior (mai dens) și aerul interior (mai ușor) face ca aerul interior să urce rapid. El va fi presat de aerul rece ce pătrunde pe la partea inferioară a tubului. Acest efect de coș este folosit pentru a asigura o circulație intensă a aerului în cuptoare, gazele rezultate prin ardere fiind conduse rapid în sus, astfel că prin partea inferioară a coșului pătrunde aer bogat în oxigen care întreține arderea.

Acest efect poate fi verificat și altfel: într-o scrumieră se arde hârtie obținând în acest fel funingine. Un tub din sticlă termorezistentă se încălzește puternic și se aduce deasupra scrumului la mică înălțime. Se constată că scrumul se ridică prin tub fiind antrenat de aerul cald ce urcă prin acesta. Acest principiu s-a folosit la construcția unei instalații de producere a energiei electrice, dar, din păcate, cu un randament foarte mic.

- Anomalia apei și navigarea în țările nordice

Este binecunoscută această particularitate a apei. Ei bine, suedezii s-au gândit să profite de această comportare deosebită a apei, pentru menținerea în stare de funcționare a căilor de navigație ale unor lacuri mult navigate. Pentru ca apa de pe calea de navigație să nu înghețe în timpul lungilor ierni suedeze, s-au așezat pe fundul lacului furtunuri cu mici orificii la partea superioară, prin care se pompează aer comprimat. Aerul ce iese prin orificii antrenează apa de la fundul lacului cu o temperatură de 4 °C spre suprafața lacului împiedicând formarea gheții.

- Transformări de stare de agregare. Obținerea temperaturilor negative

Materiale necesare: cuvă cu apă, cuburi de gheață, termometru, cană din metal cu apă, sare.

Modul de lucru: În cuvă se introduc cuburile de gheață și sare și se amestecă în continuu pentru a se topi gheața. Introducem cana ce conține apă în cuvă. Constatăm că apa din cană îngheață, iar termometrul indică o temperatură de -10 °C sau mai puțin, fără ca amestecul din cuvă să fie înghețat.

Explicație. Prin dizolvare, sarea formează ioni de Na^+ și Cl^- . Legăturile ce se stabilesc între moleculele de apă și ioni sunt mai puternice decât legăturile de hidrogen dintre două molecule de apă, astfel că ionii împiedică formarea legăturilor de hidrogen și cristalizarea apei. Temperatura de solidificare a apei scade în prezența sării deoarece în procesul de dizolvare particulele de apă pătrund printre particulele de sare favorizând „desprinderea” lor. Pentru învingerea forțelor electrostatice dintre ionii de Na și Cl și desprinderea lor, este nevoie de energie care este preluată de la soluția de apă și sare care se răcește.

Aplicație. Curățarea șoselelor de gheață iarna și refacerea pârtiilor de schi atunci când temperatura crește și zăpada se înmoaie. În aceste cazuri efectul este diferit. În cazul șoselelor, pentru a împiedica formarea unui strat de gheață se împrăștie sare. Datorită frecării dintre sare, gheață și roțile autovehiculelor se degajă căldură și stratul de gheață se topește. Sarea se dizolvă în stratul subțire de apă astfel că temperatura de solidificare coboară foarte mult, împiedicând formarea gheții. În cazul pârtiilor de schi, peste stratul gros de zăpadă ce conține multă apă se aruncă un strat fin de sare (ciment de zăpadă) ce se dizolvă. Amestecul se răcește dar se și diluează datorită cantității mari de zăpadă apoasă. Prin diluare, punctul de înghețare a amestecului urcă, și la o anumită valoare ale loc înghețarea acestuia. Se obține astfel refacerea pârtiei de schi.

- Transformări de stare de agregare. Airbagul

Pe o placă incandescentă se presară puțin azotat de natriu. Se constată că în foarte scurt timp se dezvoltă o mare cantitate de gaz. (din 70 g de substanță se produc în câteva milisecunde, aproximativ 60 de litri de gaz).

Aplicație. Această transformare rapidă de stare, solid – gaz, este folosită în construcția airbagurilor. În cazul unui impact, senzorii electronici sesizează apariția șocului și aprind patronul

în care este substanța (o combinație a azotului cu natriu) rezultând gazul care în câteva milisecunde umflă învelișul din material plastic în care se află.

Bibliografie:

Zeno Schlett și alții, - Experimente de fizică și aplicații vol. 1,2,3,4, Ed. Mirton 2002

PROIECT EDUCAȚIONAL „NATURA- VERS ȘI CULOARE”

PROF. RÂCU CAMELIA

PROF. PARASCHIV DOINA ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 ZIMNICEA

Argument justificare, context (analiză de nevoi):

Natura ne încântă privirea și sufletul, simțind, parcă, nevoia să exprimăm toate sentimentele care ne încearcă. Proiectul în sine este unul de exprimare, prin propriile modalități (literare sau artistice), a frumuseții naturii. La vârsta copilăriei predomină magia cuvintelor, a culorilor și a curiozităților naturii, dându-se glas prin creații proprii celor mai sincere sentimente și stări.

De o importanță deosebită este acordarea a cât mai mult timp elevilor care au înclinații literare, artistico- plastice, prin utilizarea celor mai potrivite metode de instruire și oferirea de feedback- uri concludente. Se urmărește educarea gândirii creative, inteligenței, inventivității, spontaneității, creând cadrul favorabil exprimării libere a copiilor, adoptând o atitudine degajată, lipsită de emoții și inhibiții.

Prin derularea unor astfel de activități se pot forma imagini de sine corespunzătoare, astfel încât nivelul de aspirație al elevului să fie în concordanță cu posibilitățile sale reale.

Provocarea de a participa la acest proiect educațional este aceea de a-i sensibiliza pe copii față de tot ceea ce îi înconjoară și de a le dezvolta comportamente și atitudini sociale active, comunicative și autoevaluative.

Scopul proiectului:

Formarea și dezvoltarea unor deprinderi și comportamente prin valorificarea potențialului creativ, prin stimularea interesului pentru natură prin vers și culoare.

Obiectivele specifice ale proiectului:

- Promovarea proiectului și înscrierea unităților școlare în interval de 3 luni;
- Dezvoltarea comportamentelor și atitudinilor sociale active, deschise, responsabile, comunicative și autoevaluative la 60 % dintre copiii participanți la activități;
- Promovarea și diseminarea rezultatelor activităților în spațiul școlii și în cel al comunităților din care fac parte, în 90 % dintre unitățile participante;

Descrierea grupului țintă căruia i se adresează proiectul:

Grupul țintă căruia i se adresează proiectul este format din colective de preșcolari, elevi din clasele P- IV și V- VIII înscrise în școlile partenere, dar și în alte unități școlare care vor dori să se înscrie în proiect.

Beneficiarii direcți și indirecti:

100 preșcolari și elevi, 20 cadre didactice; familiile elevilor implicați în proiect, instituțiile partenere și reprezentanții acestora.

Durata proiectului: 6 luni

Descrierea activităților

1. Promovarea proiectului

Data/perioada de desfășurare: 1 ianuarie- 31 ianuarie

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea- structură Școala Primară Nr. 4

Participanți: echipa de proiect, partenerii, elevii și părinții acestora;

Descrierea pe scurt a activității: În cadrul activității de tip masă rotundă va fi discutată tema proiectului și vor fi stabilite responsabilitățile echipei de proiect precum și activitățile ce vor fi desfășurate. Proiectul va fi postat pe pagina web www.didactic.ro, precum și pe www.facebook.com, cadrele didactice responsabile fiind permanent la dispoziția persoanelor interesate de proiect.

2. Înscrierea școlilor participante

Data/perioada de desfășurare: 1 februarie- 10 aprilie

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea- structură Școala Primară Nr. 4

Participanți: echipa de proiect

Descrierea pe scurt a activității: Cadrele didactice interesate să se înscrie, vor completa fișa de înscriere în format electronic și o vor trimite pe adresele de e- mail ale organizatorilor. Fișa de înscriere și acordul de parteneriat, semnat și ștampilat de directorul unității de învățământ, vor fi trimise în format letric alături de materialele realizate de către elevi, respectând perioada de desfășurare.

3. Concurs „Natura- vers și culoare”

Data/perioada de desfășurare: 11 aprilie- 11 mai

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea și instituțiile implicate în proiect

Participanți: preșcolari, elevi, cadre didactice

Descrierea pe scurt a activității: Se prezintă tema și obiectivele propuse. Se aduc în revistă aspecte privind importanța protejării mediului înconjurător și rolul naturii în viața noastră. Sunt exemplificate și dezbătute opere literare care au ca tema comuniunea om- natură. În urma discuțiilor elevii vor realiza lucrări artistico- plastice sau literare care să promoveze tema data în vederea participării la concurs.

Lucrările artistico- plastice vor fi realizate pe coală format A3/ A4, utilizând tehnici și materiale la alegere, iar cele literare vor fi scrise de mână, de către elevi.

4. Evaluarea și jurizarea lucrărilor

Data/perioada de desfășurare: 12 mai- 31 mai

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea- structură Școala Primară Nr. 4

Participanți: echipa de proiect

Descrierea pe scurt a activității: Se va realiza o expoziție cu lucrările participante la concurs, pe secțiuni și categorii de vârstă, respectând criteriile de evaluare (conform Regulamentului de organizare al concursului).

5. Diseminarea rezultatelor proiectului

Data/perioada de desfășurare: 1 iunie- 30 iunie

Locul desfășurării: Școlile participante

Participanți: cadre didactice, parteneri

Descrierea pe scurt a activității: Vor fi prezentate rezultatele proiectului în perioada sfârșitului de an școlar, în ședințele comitetelor de părinți și comisiilor metodice pe discipline, în cadrul activităților desfășurate de asociațiile profesionale, având în vedere exemplele de bună practică aduse de cadrele didactice participante.

Rezultate calitative și cantitative așteptate ca urmare a implementării proiectului

Activitățile comune dintre elevii diferitelor școli și partenerii implicați în proiect reprezintă modalități de căutare a unor soluții la problemele pe care le ridică stima de sine a elevului. Pentru a eficientiza colaborarea, dascălii vor coopera continuu, implicând și ceilalți factori educaționali.

Organizarea, desfășurarea și realizarea activităților propuse va determina reușita în socializarea elevilor, în descoperirea unor prietenii adevărate, identificarea unor noi surse de informare, creșterea respectului și a stimei de sine în raport cu mediul social în care trăiesc.

Spontaneitatea și liberul arbitru, valorificarea fiecărui moment și satisfacția lucrului bine făcut sunt desigur avute în vedere. Vom ține seama în continuare de faptul că „fiecare învață de la fiecare”, că schimbul de idei, manifestarea sentimentelor și promovarea gândirii pozitive antrenează întreaga personalitate a elevilor.

Rezultatele așteptate: expoziție de lucrări plastice, lucrări literare;

Metode de evaluare: observare sistematică, prezentarea materialului, concurs, analiza SWOT, feed back-ul.

Modalități de monitorizare și de evaluare ale proiectului

Monitorizarea și evaluarea rezultatelor proiectului vor asigura realizarea obiectivelor propuse. Monitorizarea va fi făcută pe baza discuțiilor cu grupul țintă, prin înregistrarea rezultatelor și a problemelor apărute, prin observarea activităților derulate. Se va întocmi un raport specific fiecărei activități, iar rezultatele concrete din timpul desfășurării activităților vor fi cuprinse într-un portofoliu; partenerii vor fi înregistrați într-o bază de date.

Evaluarea rezultatelor, a modului în care acțiunile au fost sau nu îndeplinite se va face la finalul intervalului stabilit, când se efectuează o evaluare finală, observând dacă programul are continuitate și dacă obiectivul a fost îndeplinit. Proiectul va fi evaluat în funcție de rezultatele obținute, precum și calitatea produselor finale realizate prin colaborare: expoziții; portofolii; concursuri; obținerea feed-back-ului se va realiza și prin discuții, dezbateri, activități de grup.

DE LA EXERCIȚIUL DE TIP STRUCTURAL LA MANUALUL DIGITAL

Prof. Aurelia Ungureanu
Școala Gimnazială Siliștea, Teleorman

Manualul digital este, fără îndoială, cea mai recentă achiziție a sistemului românesc de învățământ, însă nu este nicidecum ultima rețută cucerită în așa-zisa bătălie pentru ancorarea școlii la nevoile societății în continuă evoluție. Pe de o parte, cadrele didactice trebuie să fie promotorii inovației, prin natura formării lor inițiale și continue, pe de altă parte, revoluția tehnico-digitală și dinamica pieței muncii obligă școala la o permanentă actualizare. Noile programe sunt o mărturie, în acest sens.

Restrângând sfera afirmațiilor la didactica limbilor moderne, în speță, limba franceză, este unanim recunoscut faptul că formarea deprinderilor spontane de exprimare și de înțelegere a unei limbi străine se face, în mod principal, prin expunerea sistematică la acea limbă (în cele mai fericite cazuri, la o limbă autentică, a vorbitorilor nativi).

Surprinzător, aserțiunea nu este deloc departe de ceea ce promova, în urmă cu ceva ani, curentul structuralist: „*Procesul însușirii unei limbi străine este condiționat în mare măsură de practicarea limbii*” - afirmația aparține autorilor, M. Saraș și E. Gorunescu, în *Cuvânt introductiv la Gramatica limbii franceze prin exerciții structurale*, carte de căpătâi pentru generații întregi.

Pierre Martinez, în *Didactica limbilor străine*, arată că învățarea unei limbi străine nu este un lucru ușor, prin urmare, reflecția asupra modalităților în care se poate realiza predarea-învățarea acesteia a apărut ca firească și necesară.

Și, cum multă vreme, învățarea unei limbi a însemnat asimilarea gramaticii acelei limbi, am putea spune că, undeva între „abuzul” de gramatică și respingerea totală a acesteia, s-au dezvoltat, de-a lungul timpului, teoriile privind predarea limbilor străine.

Demersul tradițional în predarea-învățarea unei limbi străine a fost inspirat din didactica limbilor clasice și presupunea derularea a trei mari secvențe: observarea exemplelor, extragerea definiției/a regulilor și aplicarea.

Ca alternativă la demersul tradițional, s-au dezvoltat cele două orientări-structuralistă și generativă, ele însele în confruntare.

Dacă în perspectiva tradițională, elevul era mai degrabă un spectator pasiv, obligat să asimileze un material pus în scenă de profesor sub forma unui inventar de fapte și categorii lingvistice, prin exercițiul de tip structural, copilul învață nu indirect, prin reguli și memorizare, ci

direct, prin exersarea unor structuri. Potrivit structuralismului, exersarea acestor enunțuri-model și substituirea unor elemente cu altele, în baza fenomenelor de similitudine și de opoziție dintr-o limbă, ar conduce la formarea de automatisme, cu alte cuvinte, la formarea de deprinderi.

Iată cateva idei esențiale din practica structuraliștilor, cărora le-am atribuit valoare pozitivă sau nu, din perspectiva actuală, a noilor abordări.

Idei	Da	Nu	Argumente
Învățarea limbii străine fără a face apel la limba maternă	V		Se evită interferențele și se consolidează independent și în paralel structuri mentale specifice limbii străine și limbii materne.
Prioritatea limbii standard		V	Registrele de limbă sunt trecute cu vederea, contrar intenției de adaptare a vorbitorului la un context lingvistic variat prin oferirea de răspunsuri adecvate.
Loc privilegiat acordat aspectului oral al limbii	V		Ortografia etimologică a limbii franceze necesită familiarizarea copiilor cu activități de ascultare activă și exprimare orală, înaintea lecturii și scrisului.
Divizarea sarcinii de lucru în unități de dificultate progresivă	V		Conform principiului ierarhizării cerințelor de la simplu la complex învățarea este astfel facilitată.
Pașii urmați, conform lui Skinner: stimulus-réponse reinforcement correcteur répétition		V	Conform abordării comunicative este prioritară fluenta, ea fiind împiedicată de sancționarea negativă și imediată a răspunsului incorect gramatical.

Din perspectiva comunicativă actuală, învățământul este centrat pe elev, iar profesorul este mai degrabă un facilitator al procesului de asimilare în care este implicat elevul, obiectivul central fiind dobândirea competenței comunicative. De aceea, este mai importantă relevanța mesajului decât corectitudinea gramaticală cu care se realizează. Însă dobândirea competenței comunicative este ulterioară celei lingvistice, iar acest lucru confirmă faptul că, în practica de la clasă, în pofida tuturor achizițiilor recente în materie de metodologie, exercițiul de tip structural rămâne de bază, acoperind o gamă largă de procedee precum repetiția, substituția, transformarea, expansiunea, combinarea, completarea. El nu poate fi exclus, ci reprezintă o verigă necesară și esențială în structura strategiilor moderne.

În România, există de ani buni resurse numerice și produse software destinate elevilor, dar primele manuale digitale, asociate manualelor clasice, tipărite, s-au lansat prin 2014, pentru clasele primare. Manualul digital a fost atunci conceput să fie și este, în continuare, complementar celui tipărit. De aceea, nu putem vorbi de un „gap” între exercitiul structural și activitățile multimedia interactive, ele nu se exclud, nu sunt în contradicție, ci, mai degrabă, ca într-un soi de simbioză generatoare de progres, unul îl îmbogățește pe celălalt, iar celălalt îi conferă soliditate, trăinicie...contiguitatea lor conducând procesul de predare-învățare-evaluare spre un nivel superior.

BIBLIOGRAFIE:

M. Saraș, E. Gorunescu, Gramatica limbii franceze prin exerciții structurale Ed. Științifică, 1972.

Pierre Martinez, Didactica limbilor străine, Grafoart 2008

<http://www.elearning.ro/cadrela-didactice-aleg-selectia-manualelor-digitale-a-inceput>

ATLETISMUL ROMÂNESC

PROFESOR: IANCU ȘTEFAN FLORIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MÎRZĂNEȘTI

Atletismul apare în țara noastră, în mod organizat, la sfârșitul secolului al XIX-lea, la inițiativa studenților care învățau în țările occidentale (în special în Germania, Franța și Austria), conform site-ului federației de specialitate, Federația Română de Atletism (FRA) — www.fra.ro. În timpul vacanțelor, aceștia promovau atletismul organizând competiții de alergări, sărituri și aruncări.

Un rol important în începuturile atletismului, ca de altfel și al altor sporturi, l-a avut Legea instrucției din 1864, urmată de cea din 1879, ambele cu referiri anume la introducerea obligatorie a gimnasticii (educația fizică) în școli și în armată, menționează Enciclopedia Educației Fizice și Sportului din România. Organizator și reformator al educației fizice școlare a fost omul de știință, ministrul Instrucției, Spiru Haret.

Primul concurs de atletism organizat se desfășoară la București, pe velodromul de la Șosea, în 1882, la care participă elevi de la liceele "Sf. Sava" și "Matei Basarab".

În 1893, se organizează concursul de alergări din Cișmigiu, apoi, în 1896, pe velodromul de la Șosea, din Capitală, elevii de la liceul "Gh. Lazăr" se întrec la alergări, săritura în înălțime și aruncări. În 1905, are loc prima competiție pe criterii de vârstă, tineri până la 16 ani și peste 16 ani.

În perioada 1906-1912, cu prilejul sărbătorilor școlare, se organizează întreceri la alergări și sărituri la mai multe licee din București, Ploiești, Craiova și Galați. În 1912, în cadrul Federației Române a Societăților Sportive (FRSS), se înființează "Comisia de atletism, alergări pe jos și concursuri". În fapt, FRA a fost a 19-a federație mondială, iar în 1923 aceasta se afiliază la Federația Internațională de Atletism (IAAF). Primele campionate naționale ale României se organizează în 1914, la următoarele probe, numai pentru bărbați: 100 m, 200 m, 400 m, 800 m, 1.500 m, 200 m garduri, înălțime fără elan (de pe loc), înălțime cu elan, prăjină, lungime fără elan, lungime cu elan, greutate, disc, suliță, 14 km marș. Au participat concurenți numai din cluburi bucureștene. Titlurile de campion au revenit la opt atleți, dintre care cei mai "productivi" fiind Rudolf Schmettau (4), Ion Secoleanu (3) și Wily Brandl (3). Concursul s-a desfășurat pe arena din Parcul Sportiv FRSS, ulterior numit Stadionul "Tineretului", iar în prezent Stadionul "Iolanda Balaș-Soter".

În anul 1915, la a doua ediție a campionatelor naționale, se remarcă atletul Petre Valianatos, care egalează recordul deținut de R. Schmettau referitor la numărul probelor câștigate (4), iar în 1916, la a treia ediție, Emil Pălăngeanu din Târgoviște câștigă 5 titluri naționale (110 m garduri, greutate, disc, suliță, ciocan), performanță unică în istoria campionatelor de atletism ale României. În 1916, este consemnată și organizarea la București a primei ediții a campionatului național de cros. Din 1914 și până în prezent, se organizează anual campionatele naționale de atletism ale României, cu o singură întrerupere de trei ani (1917, 1918 și 1919), cauzată de Primul Război Mondial.

Enciclopedia Educației Fizice și Sportului notează că primul teren de atletism se inaugurează la București în 1915, pe locul pe care ulterior se construiește Stadionul "Tineretului".

În 1919, un grup restrâns de atleți români a participat la Paris la o serbare internațională sportivă, singurul rezultat notabil fiind locul VI la ștafeta 200+400+800+1 600 m. După doi ani, în 1921, săritorul în înălțime Iosif Ștefan câștigă un concurs în Slovenia, cu 1,71 m.

În 1922, la Braşov şi la Cluj se organizează primele concursuri feminine, la probele de 60 m, lungime, înălţime, greutate, disc, suliţă şi săritura cu prăjina. În 1925, la Braşov au loc primele campionate naţionale feminine — la şapte probe şi primele campionate ale juniorilor. În acelaşi an, sunt organizate primele campionate ale junioarelor, la Arad.

În 1926, se inaugurează Stadionul "ONEF", care va deveni Stadionul "Republicii", gazda de mai târziu, începând cu 1948, a celor mai importante concursuri internaţionale de atletism din România.

În 1928, la Jocurile Olimpice (JO) de la Amsterdam, o delegaţie a României din 11 atleţi şi două atlete participă pentru prima dată la o astfel de competiţie. Tot în acest an se inaugurează prima ediţie a Campionatelor Universitare în România.

Potrivit www.fra.ro, în 1930, la Atena, atleţii români se clasează pe locul al doilea, după Grecia, la prima ediţie oficială a Jocurilor Balcanice (JB), iar în 1934, la ediţia inaugurală a Campionatelor Europene, participă numai patru atleţi români.

În 1937, FRA organizează la Bucureşti, pentru prima dată, Jocurile Balcanice, iar în 1948 debutează seria Campionatelor Internaţionale (CI) ale României, nelipsite din Calendarele Anuale ale FRA. În acelaşi an, în fosta sală a Institutului Politehnic (Căminul 303 — actuala sală de jocuri sportive a ANEFS), are loc primul concurs de atletism pe teren acoperit.

Enciclopedia Educaţiei Fizice şi Sportului notează că dintre toate ediţiile Campionatelor Internaţionale ale României, de la inaugurare şi până în prezent, doar două s-au desfăşurat în alte localităţi decât Bucureşti, respectiv în 1968 la Poiana Braşov şi în 1989 la Piteşti. Aceste campionate nu s-au organizat în anii 1959, 1964-1966, 1973-1975 şi 1981. La startul acestei competiţii au luat parte atleţi şi atlete din peste 50 de ţări din cele cinci continente, numeroşi participanţi purtând distincţii şi medalii ale celor mai valoroase întreceri atletice ale lumii. La CI ale României au fost doborâte 4 recorduri mondiale, 7 europene şi numeroase recorduri naţionale ale ţărilor participante.

Atleţi cu rezultate remarcabile (după numărul recordurilor naţionale de seniori obţinute), în perioada premergătoare celui de-al Doilea Război Mondial şi imediat după acesta: sprinterul Ion Moina (15), fondistul Dinu Cristea (13), Angela Petrovici (13), atletă participantă la cele mai multe probe din acea perioadă, sprinterul Ludovic Peter (12), semifondistul Ştefan Kabat (12), aruncătorii de ciocan Lazăr Bodea (10) şi Dumitru Constantin (7), săritorul la triplusalt Ferdinand Calistrat (8), săritorul cu prăjina Zeno Dragomir (6), semifondişti Dumitru Tălmăciu (6) şi Victor Firea (6), mărşăluitorul Dumitru Paraschivescu (6).

Atleţi care, după 1951, doboară sau egalează mai mult de zece recorduri naţionale de seniori au fost la bărbaţi: fondişti Constantin Grecescu (16) şi Ilie Floroiu (11), săritorii în înălţime Ioan Soter (15) şi Sorin Matei (11), semifondistul Zoltan Vamoş (14), alergătorul de garduri Ion Opriş (11), sprinterul Gheorghe Zamfirescu (11), discobolul Iosif Nagy (21), aruncătorul de ciocan Nicolae Bîndar (12); la femei: sprinterele Ioana Luţă Petrescu-Tintorescu (20) şi Alexandra Sicoe (19), alergătoarele de garduri Valeria Bufanu (30), Ana Şerban (15) şi Cristiana Cojocaru-Matei (14), semifondistele Natalia Andrei-Mărăşescu (20) şi Ileana Silai (18), fondista Maricica Puică (10), mărşăluitoarea Victoria Oprea-Lina (13), săritoarea în înălţime Iolanda Balaş (36), săritoarea în lungime Viorica Viscopoleanu (12), discobolele Lia Manoliu (28) şi Argentina Menis (10), aruncătoarea de greutate Ana Roth-Coman-Sălăgean (28), suliţaşele Măria Diţi-Diaconescu (11) şi Eva Zorgo-Raduly (12), aruncătoarea de greutate Mihaela Loghin (14), săritoarea cu prăjina Gabriela Mihalcea (27), aruncătoarea de ciocan Mihaela Melinte (15), heptatlonista Liliana Năstase (14).

Parintii si dezvoltarea psiho-sociala a copilului prescolar

prof. inv. presc. Bibelea Oprica Daniela

Usurinta cu care copilul se adapteaza la solicitarile vietii, performantele academice, precum si nivelul de implicare si participare sunt rezultatele directe al factorului educational si afectiv al relatiei parinte-copil. Rolul pe care si-l asuma parintele in primii ani de viata a copilului, atitudinea si aspiratiile acestuia, vor pune amprenta semnificativ asupra dezvoltarii intelectuale si sociale a acestuia. La varsta copilariei, povestile si basmele sunt mai mult decat simple istorisiri. Ele reprezinta un instrument foarte important aflat la indemana parintilor, pentru a stimula dragostea de lectura si carti, curiozitatea intelectuala a micutului, dar si un instrument pentru a consolida legatura afectiva copil-parinte.

La varsta copilariei, povestile si desenul sunt principalele mijloace de exprimare a vietii afective a copilului. In aceasta etapa de varsta se fixeaza principalele valori si modele de viata, iar copilul se identifica cu personajul care corespunde cu modelului educational existent. Personajele din basme ne insotesc in anii copilariei si ne ofera modele pe care se le urmeze in viata adulta.

Povestile joca un rol foarte important din punct de vedere educativ. Prin intermediul povestilor, copilul descopera lumea si se poate plasa in situatii de viata in afara contextului familial. Prin lupta dintre bine si rau si situatiile conflictuale intalnite, copilul invata strategii de viata, descopera consecintele unor fapte si atitudini si isi insuseste comportamente sociale pozitive. Fara a fi obligat sa treaca printr-o experienta negativa, copilul poate invata astfel sa descopere lumea din jur, oamenii si modul in care acestia actioneaza in diferite situatii de viata. Multe dintre povestile pentru copii semnaleaza, la nivel metaforic, lupta dintre bine si rau, identifica principalele tipologii comportamentale, precum si modul in care anumite situatii concrete de viata isi pot gasi rezolvarea.

Astfel, in povesti precum Capra cu trei iezi sau Scufita Rosie transmit copiilor anumite modele de viata. In Capra cu trei iezi, copiii inteleg prin intermediul metaforei faptul ca pana la o anumita varsta trebuie sa asculte si sa respecte sfatul parintilor pentru a evita pericolele iminente. Aceasta povestire este plina de exemple educative prin care copilul este expus in plan imaginar unor primejdii cu care se confrunta adunci cand iese din cuvantul parintilor. Scufita Rosie, de asemenea, vorbeste despre riscul si primejdiile cu care ne putem confrunta atunci cand ne abatem de la drumul stabilit pentru a ajunge la un obiectiv. Finalul acestor povesti aduce, intotdeauna, solutia salvatoare prin implicarea factorilor educationali, reprezentati de familie si ceilalti formatori din viata copilului.

Povestile stimuleaza dorinta de cunoastere, imaginatia si creativitatea copilului. Contextul narativ al basmului faciliteaza accesul copilului la cuvinte si expresii noi, permite intelegerea sensului unor cuvinte abstracte sau metaforice, dezvoltand astfel limbajul si gandirea. Imaginatia si creativitatea joaca un rol important in viata copilului pentru ca ea este cea care il ajuta pe copil sa stabileasca o legatura intre lumea sa interna si cea externa, sa isi construiasca propria imagine de sine si sa dezvolte pe viitor strategii de succes pentru rezolvarea problemelor si identificarea solutiilor.

In basmele fantastice copilul descopera existenta unor lumi complexe, ce sunt guvernate de reguli si principii. Astfel, copilului ii este activat interesul pentru intelegerea si fixarea unor concepte care altfel ar fi fost foarte greu de inteles. Atunci cand zmeul cel mare, din Greuceanu, a furat de pe cer soarele si luna, copilului ii va fi starnit interesul sa descopere functionalitatea universului. El va intrea, de exemplu, cum se ajunge la soare, cum este format cerul sau ce este luna. Parintii in aceste situatii trebuie sa reactioneze pozitiv in sensul explicarii acestor concepte, in functie de varsta si cunostintele deja existente.

Povestile imbogatesc viata afectiva a copilului, prin intermediul acestora copilul ajungand sa traiasca alaturi de personaje, din punct de vedere afectiv, experientele la care acestea sunt supuse si sa invete sa isi exprime propria agenta emotionala in functie de contextul si

desfasurarea povestirii. Copiii pun intrebari parintilor, se bucura pentru victoria personajului cu care se identifica, devin tristi sau ingrijorati atunci cand personajul respectiv se afla in dificultate si invata sa isi defineasca propriile emotii in raport cu anumite situatii de viata. Tot in acest context, copilul invata sa isi defineasca emotiile pozitive, in raport cu cele negative si dezvolta anumite comportamente de tip social.

Povestile consolideaza legatura dintre copil si parinte prin implicarea ambelor parti intr-o activitate care ii reuneste prin cuvinte, coportamente si traiiri afective. Parintele este cel care creeaza contextul, devenind regizorul unei scene de viata, iar copilul o traieste. Povestile reprezinta pretextul cel mai favorabil pentru a stabili o legatura profunda intre parinte si copil, prin alocarea unui timp unic, comun, in care partile consolideaza relatia. Astfel, cititul sau nararea unei povesti poate deveni un ritual al familiei, contribuind astfel la definirea unui program comun.

Povestile au un rol important in dezvoltarea anumitor abilitati specifice necesare in viata. Povesti precum Greuceanu, Fat Frumos sau Harap Alb au un profund caracter initiatic, oferindu-le copiilor anumite repere despre cum sa actioneze in viata in situatii. Copiii se identifica cu personajul si inteleg ca atunci cand ies de sub tutela familiei trebuie sa invete anumite comportamente care se dovedesc a fi vitale pentru dezvoltarea, adaptarea si reusita acestuia pe viitor. Desi povestile pentru copii aduc beneficii si sunt recomandate ca principal factor educativ pentru aceasta etapa de varsta, sunt situatii cand parintii trebuie filtreze si sa explice copilului anumite cadre sau evenimente in functie de personalitatea celui mic.

Unele povesti ofera scene intense de violenta pe care parintele trebuie sa le estompeze mai ales atunci cand copilul este sensibil si reactioneaza negativ la acestea. In Alba ca Zapada, de exemplu, vrajitoarea ii cere vanatorului sa ii aduca drept dovada a mortii acesteia, ficatul, imagine care poate declansa anumite emotii negative, temeri sau frici din partea copilului. De asemenea, anumite personaje negative, intruchipate in balaur sau zmeu, sunt folosite drept mijloace educative pentru pedepsirea copilului. Afirmatii de genul “ O sa vina balaurul sa te manance daca nu esti cuminte” pot fixa anumite frici care ulterior se pot transforma in fobii sa dependente de alte persoane. Prezenta parintelui in preajma copilului devine astfel un factor de echilibru si securitate care poate declansa anumite dependente.

In zilele noastre, parintii prefera sa cumpere un DVD sau sa permita accesul excesiv al copilului la televizor sau calculator in detrimentul timpului alocat unei relatii comune, in care ambii parteneri au de castigat: copilul se va dezvolta armonios si va sti sa isi rezolve conflictele, iar parintele va castiga un timp alaturi de propriul copil, pe care altfel nu l-ar mai fi primit niciodata.

ROLUL FERMEI DIDACTICE ÎN PREGĂTIREA SPECIALIȘTILOR

Profesor Bican Aurelia
Liceul Tehnologic,,Nicolae Bălcescu,, Alexandria

Ferma didactică este o structură a unităților de învățământ, fără personalitate juridică, fiind organizată în scopul derulării procesului didactic prin exploatarea și valorificarea lotului didactic experimental, a altor terenuri aflate în proprietate, administrare, folosință ori dobândite prin donații, concesiuni sau în orice alte modalități prevăzute de lege.

Activitatea în ferma didactică se desfășoară în scopul derulării procesului de învățământ, în vederea însușirii de către elevi a competențelor specifice calificărilor.

Ferma Liceului Tehnologic “Nicolae Bălcescu” Alexandria are următoarele componente:

- a)** colecții biologice: fitotehnică, zootehnică, legumicolă, pomicolă, cu scop pur didactic;
- b)** sector vegetal de producție pentru principalele plante de cultură din zonă, dar și pentru extinderea unor culturi, culturi furajere pentru sectorul zootehnic, culturi legumicole, pomicole și floricole;

- c) parc de mașini și utilaje agricole specifice activității și sector de mecanizare compus din ateliere de reparații și întreținere;
- d) sector pentru creșterea animalelor: bovine, siune, ovine, păsări;
- e) sectoare pentru prelucrarea produselor agricole: lăptărie, carmangerie, fabricarea conservelor, patiserie, etc.;

Aici se pregătesc viitorii specialiști în specializările: tehnician veterinar, tehnician în agricultură, tehnician ecolog și protecția calității mediului, tehnician în industria alimentară, tehnician analize produse alimentare, tehnician mecanic pentru întreținere și reparații.

Elevii desfășoară activitățile din ferma didactică sub îndrumarea și supravegherea cadrelor didactice de specialitate în vederea formării priceperilor și deprinderilor necesare practicării meseriei.

Ferma Liceului Tehnologic ” Nicolae Bălcescu” a intrat într-un amplu proces de reabilitare și modernizare, investiția fiind realizată cu bani europeni. 16 milioane de lei s-au cheltuit pentru ca ferma unității școlare cu profil agricol, cea mai mare din județ, să devină una demnă de standarde europene. De atelierele, laboratoarele și utilajele agricole noi vor beneficia peste 800 de elevi.

Pe lângă teoria predată de dascăli în sălile de clasă cu folosirea unui material didactic diversificat, performant, liceenii de aici beneficiază și de stagii de pregătire practică la cea mai mare fermă didactică din sudul țării. Elevii înscriși la Domeniul Mecanică învață din școală ce înseamnă munca la strung direct în atelier și modul de funcționare al părților componente ale mașinii. Cei de la Domeniul Industrie alimentară prepară produse cu propriile mâini în laboratorul de patiserie și efectuează determinări pe materiile prime folosite: făină, lapte, carne. Liceenii învață agricultură în câmp, pe terenurile care aparțin fermei didactice și prin folosirea mașinilor agricole din dotare, iar cei care se pregătesc pentru Medicină Veterinară fac practică pe animalele din fermă cu scopul menținerii stării de sănătate a animalelor, asigurării unor spații de cazare curate, a unor rații echilibrate mineralo-vitaminice, a unui microclimat optim cu respectarea normelor de bunăstare.

Beneficiari investiției sunt:

- 800 elevi ai Liceului „Nicolae Bălcescu”

- 130 studenți ai Universității Valahia, Facultatea de Științe și Inginerie Alexandria. În vara anului 2017 au susținut licența la Alexandria primii viitori ingineri agronomi specializați în cadrul facultății din Alexandria.

Ferma liceului nostru este singura bază didactică din țară realizată după toate normele europene și singura fermă didactică certificată ecologic în producerea culturilor agricole.

Bibliografie:

Nicolae I. Cercez, Didactica specialităților agricole, Editura Polirom București, 2005

**** Regulamentul de organizare și funcționare al fermelor didactice

Using Games in the English Second or Foreign Language Classroom

Prof. Caragea Carmen
Școala Gimnazială, comuna Plosca, județul Teleorman

Games have a great educational value and it can be used in the classroom to make learners use the language instead of just thinking about learning the correct forms. Games encourage learners to interact, cooperate, to be creative and spontaneous in using the language in a meaningful way. Learners want to take part in activities; to play games and are generally quite competitive. In order for them to take part they must be able to understand and communicate in the target language. Games also encourage learners to keep interested in the work and a teacher can use them to create contexts in which the language is useful.

Why should I use games in the classroom?

Games are used as methods or techniques to involve students in learning. Well-chosen and designed games are invaluable as they give students a break and at the same time allow learners to practise language skills. The benefits of games range from cognitive aspect of language learning to more co-operative group dynamics and as a result games are highly motivating since they are amusing and at the same time challenging. Ersoz (2000) states that games can be used to give practice in all language skills and they can be used to practice many types of communication.

Huyen (2003) identifies the advantages of using games to learn vocabulary in the classroom: a) Games add relaxation and fun, so the learners retain words more easily. b) Games involve friendly competition, so it keeps learners interested and motivated. c) Vocabulary games bring real world context to the classroom. Mei (2000) emphasizes similar points by saying that it encourages active learning, as well as collaboration and interactivity. Interactive learning techniques also hold memory, performance and social benefits. According to I-Jung (2005) the benefits of using games in language-learning include that games are learner centered, encourages creative and spontaneous use of language and foster participatory attitudes of the learners.

Kim (1995) states more general advantages of using games in the classroom and they include:

1. Games are a welcome break from the usual routine of the language class.
2. They are motivating and challenging.
3. Learning a language requires a great deal of effort. Games help students to make and sustain the effort of learning.
4. Games provide language practice in the various skills- speaking, writing, listening and reading.
5. They encourage students to interact and communicate.
6. They create a meaningful context for language use.

Students learn through experimenting, discovering and interacting with their environment. Students need variation to increase their motivation. By using games students already have a context in which the use of the target language is immediately useful. This learning situation is similar to how mother tongue speakers would learn without being aware they are studying.

When to use games?

- A game must be more than just fun.
- A game should involve "friendly" competition.

- A game should keep all of the students involved and interested.
- A game should encourage students to focus on the use of language rather than on the language itself.
- A game should give students a chance to learn, practice, or review specific language material.

What kind of games can I use?

According to Gaudart (1999) there are four types of games that can be used and they are: card games, board games, simulation games, and party-type games. When choosing games a teacher does not have to have a multitude of games up his/her sleeve, but rather creativity at taking existing, familiar or popular games and adapting it to the classroom to aim for maximum student involvement. Traditional games like hangman, Pictionary, charades, Chinese Whisper, Bingo, Snakes and Ladders, Battleships, Who wants to be a millionaire? etc. can be modified and tailor-made for your learners and teaching content. Many games require modification in use when the students' needs are taken into consideration. It is also important to note that a game doesn't need to involve a lot of movement or excitement or cheering, but it does need to be intellectually challenging.

Teachers can use a variety of extra incentives to keep the energy in the classroom going during games with: group or team competition, using small prizes depending on age (stickers, stamps, reward points etc), using dice to determine amount of points or using fake money or playing cards as point system (every time a student answers correctly he/she receives a card or note). Students could be given a sticky ball to throw at vocabulary words, grammar structures etc that are written on the board and then asked to use them in sentences. Or alternatively they could answer a question and throw at a target on the board to win points. A paper airplane or bean bag could also be used in a similar way. Small whiteboards can be used in spelling competitions and be sent around in the team. Students love to play rock-paper-scissor and it can be adapted for various functions within games.

Games could also be based on real-life sport such as baseball or basketball. The teacher can draw a playing field/court on the board and each time a student/team answers a question they can move to the next base or score a goal. Interactive games such as hot seating or role play can also be used. Teams can, for example, do "shopping", where they have to buy a certain amount of things with their money, while at the same time practising dialogues and vocabulary. Another popular game is Taboo; where a student from each team sits with their back to the board, the teacher writes a word on the board and the rest of the team must explain the word without using/saying it. The first team to guess the word correctly wins. A similar game that can be adapted for the classroom is 30 Seconds. An ABC game can also be used where students have to give a word beginning with the next letter of the alphabet. Or a similar game is Chain spelling, where a student is asked to spell a word and then the next student must say and spell a word beginning with the last letter of the previous word. With newly arrived students teachers can use a school or campus treasure hunt.

Teachers can use Directed Activities Related to Texts (DARTs) such as jigsaws, prediction, sequencing etc in a competitive way to create a game. For example the first team to assemble their jigsaw wins; the team to make the closest prediction wins; the team who correctly sequences events/storyline wins. The teacher can then use DARTs to present or practice the target language, yet at the same time it can develop into a game. There are innumerable ideas for games available, but the success of the games depends on the teacher. The teacher must ensure that the games are appropriate for their students and that it is relevant to their work or real-life.

Can I use games with all age groups?

Games can definitely be used for all age groups, but some caution is needed when used for adult learners. Teachers have to ensure that their games are age appropriate and not too easy or challenging for their students. Kopecky (2009) states that adult students look for structure in lessons and by keeping a game clearly tied to the work it helps maintain their confidence in the teacher. He

advises that you should know your adult students (their interest, how they interact etc) and prepare games that are intellectually challenging and have some “substance”. Ensure that clear instructions are given and that students clearly understand the goal of the game. To motivate adult students you have to be motivated and enthusiastic yourself, yet professional when executing the game. Ensure that you monitor as the students play the game to help them keep the goal of the activity in mind and also monitor your time.

Hong (2002) suggests a few questions to keep in mind when considering which game to choose for the different age groups: Which language does the game target? Which skills does it practice? What type of game is it? What's the purpose for using it? Does it fit the students? How could I simplify or make it more complex if necessary? How much interaction and participation is there? Do I like the game myself?

Important things to consider when using games in the classroom

- Choose suitable games (depending on the number of students, proficiency level, cultural context, timing, learning topic, and the classroom settings).
- The way students perceive a game depends on the actual design and implementation of the game.
- Give clear instructions, give clear rules and give clear time limits.
- Rather demonstrate than explain.
- There must be a clear purpose and achievable goals.
- Clear objectives and goals must match the difficulty level of the game and ability level of the students.
- Ensure that shy or quiet students are not alienated and have an opportunity to take part.
- Debriefing, or the evaluation of results/ events in the game, is crucial to the game's success.
- It must still be fun, but still help the students to learn.

Games lower anxiety levels, are entertaining, educational and give students reason to use the target language. It is a natural way of learning and exposes students to real learning opportunities. “Games encourage, entertain, teach, and promote fluency. If not for any of these reasons, they should be used just because they help students see beauty in a foreign language and not just problems that at times seem overwhelming.” (Uberman, 1998)

References

1. Deesri, A. (2002) Games in the ESL and EFL Class in The Internet TESL Journal, Vol. VIII, No. 9.
2. Ersoz, A. (2000) Six Games for the EFL/ESL Classroom in The Internet TESL Journal, Vol. VI, No.6.
3. Hong, L. (2002) Using Games in Teaching English to Young Learners in The Internet TESL Journal, Vol VIII, No. 8.
4. Gaudart, H. (1999) Games as Teaching Tools for Teaching English to Speakers of Other Languages in Simulation Gaming, 30:283
5. Huyen, N.T.T. & Nga, K.T.T. (2003) Learning Vocabulary through games in Asian EFL Journal.
6. I-Jung, C. (2005) Using Games to Promote Communicative Skills in Language Learning in The Internet Kim, L.S. (1995) Creative Games for the Language Class in English teaching Forum 33:1.
7. Kopecky, A. (2009) Using Games to Motivate your Adult ESL Students.
8. Kumar, R. & Lightner, R. (2007) Games as an Interactive Classroom Technique in International Journal of Teaching and Learning in Higher Education. Volume 19, Number 1, 53-63.
9. Mei, Y.Y. (2000) Using Games in an EFL Class for Children in Daejin University ELT Research Paper.

10. Uberman, A. (1998) The Use of Games for Vocabulary Presentation and Revision in English Teaching Forum 36:1.
11. Wright, A. & Betteridge, D. and Buckby, M. (1984). Games for Language Learning. Cambridge University Press.

COMPORTAMENTULUI AGRESIV LA COPIL ȘI CAUZELE ACESTUIA

Hagiu Violeta Alina
Liceul Tehnologic „Emil Racoviță”
Roșiorii de Vede, Teleorman

A ajunge să-i înțeleagă pe copii, reprezintă pentru majoritatea părinților, o lucrare de o viață întreagă, pentru că fiecare copil este diferit în mod unic. Dacă un copil se simte respins și manipulat acesta poate dezvolta cu ușurință trăsături negative și, foarte adesea, rezultatul va fi: amărăciune, conflict, razvrătire prin violență.

Adesea, copilul devine agresiv fizic atunci când nu este înțeles de ceilalți. Vrea să intre într-un cerc de prieteni sau își dorește ce are altcineva, dar nu-i poate face pe ceilalți să înțeleagă acest lucru. Multe agresiuni între copii apar între cei de vârste diferite, dar cel mai mic este mai puțin agresiv.

Unele dintre aceste agresiuni par a fi cauzate de lipsa de pricepere a copilului mai mare de a face pe cel mai mic să-i înțeleagă cuvintele.

Comportamentul agresiv, cum este dorința de afirmare a personalității proprii, reprezintă un atribut important pe care trebuie să-l dobândească toți copiii; dar când comportamentul agresiv este însoțit de mânie, există pericolul creării unor situații de violență. În acest caz, agresivitatea înseamnă atac, cruzime, provocare și impulsivitate-copilul are tendința de a face primul pas către un conflict. Agresivitatea este una din formele sub care se manifestă mânia și reprezintă una dintre cele mai dificile forme de comportament emoțional negativ cărora trebuie să le facă față părinții și educatorii.

Comportamentul agresiv se poate modela, dar pentru aceasta trebuie să-i înțelegem mai întâi pe copii, să înțelegem de ce au astfel de probleme. Copii ignoră adesea ceea ce spun profesorii sau părinții („Nu mai lovi!”) și continuă să facă ceea ce au văzut că fac unii dintre ei (lovesc). De exemplu, Alexandru din clasa a X a , atunci când se supără dintr-un motiv oarecare, apucă primul lucru care-i cade la îndemână și lovește cu el. Când am adus acest fapt în atenția mamei, acesta mi-a explicat că exact așa se comportă și tatăl lui atunci când este nervos. Realitatea a demonstrat că, în majoritatea cazurilor, copii învață să devină violenți urmărind scenele de agresivitate prezentate în diferite filme și chiar programe de desene animate. Ei chiar își depășesc modelele, inventând gesturi și acțiuni mai violente decât cele pe care le-au văzut.

Este întotdeauna mai bine să-i împiedicăm pe copii noștri să devină agresivi. În acest sens este bine să înțelegem și să luptăm cu emoțiile negative ale unui copil într-un asemenea mod încât comportamentul acestuia să nu devieze. De obicei, un copil se prețuiește la nivelul la care simte că îl prețuiesc ceilalți, în special persoanele importante din viața lui. Părinții, restul familiei educatorii și prietenii devin un fel de oglindă în care se privește pe sine. Dar dacă aceasta este singura sursă de autoapreciere, atunci există mai multe pericole. Primul dintre acestea este acela că modul în care percepe realitatea poate fi deformat. Este posibil ca alții să îl aprecieze atunci când el de fapt greșește. Mesajele care ajung la el pot fi colorate de emoțiile sau comportamentul negativ al altcuiva, devenind atitudini pe care copilul le consideră a fi îndreptate împotriva sa pentru că nu este prețuit. Al doilea pericol stă în faptul că ceilalți s-ar putea să nu-l cunoască bine, astfel că aprecierea lor este defectuoasă.

Iată câteva cuvinte și expresii care pot fie să zidească, fie să distrugă valoarea personală a unui copil.

CUVINTE CARE DISTRUG

De ce ai făcut asta?

Nu poți niciodată să faci ceva bun?

Mă scoți din sărite.

De ce nu mă lași în pace?

Ai făcut-o intenționat!

O să-ți pară rău!

Dacă vei continua să te porți astfel, oamenii îți vor spune „bătăușul”.

CUVINTE CARE ZIDESC

Dacă vrei, te ajut să repari ceea ce ai deranjat.

Spune-mi ce simți

Ce-ai vrea să faci astăzi?

Acum sunt ocopat, dar imediat ce termin, te ajut.

Data viitoare nu mai uita regula: „Să nu faci rău lucrurilor!”

Înainte de a face așa ceva, gândește-te la ce s-ar putea întâmpla!

Oamenilor nu le place să-i bruschezi sau să-i împingi. Data viitoare încearcă să le vorbești.

Părintele eficient trebuie să-și disciplineze permanent copilul pentru a-l ajuta să-și îmbunătățească comportamentul, dar trebuie să facă deosebire între disciplină, care are drept scop educarea, și pedeapsă, care are drept scop obligarea copilului să se conformeze unor reguli. Pedepsa sugerează durere, pierdere sau suferință. Este administrată drept consecință pentru o faptă rea. De multe ori, un părinte își pedepsește copilul pentru a-și descărca mânia, iar pedeapsa aplicată la mânie nu este niciodată o disciplină eficientă.

În concluzie, mânia îl face pe părinte să spună lucruri care distrug încrederea copilului în sine sau respectul de sine. Astfel copilul se va învăța să nutrească sentimente de ură, să facă planuri de răzbunare, să creadă că nu este destul de bun și că poate face și el la rândul lui lucruri care pot să-i rănească pe ceilalți.

CULTURA ȘCOLARĂ

Profesor: Dobre Dan
Liceul Tehnologic „Emil Racoviță”
Roșiorii de Vede, Teleorman

Înțeleg că formă distinctă a culturii în funcție de sistemul organizațional și instituțional în care se manifestă cultura școlară poate fi definită printr-o primă perspectivă având ca element dominant conținutul culturii în general.

Școala crează un prim nivel al conținutului culturii școlare, care, ca un sistem organizațional își proiectează acțiunile cu scopul de a acumula și transmite sisteme de idei, cunoștințe, concepții, convingeri, teorii pe care elevii le surprind, învață preluându-le prin relația educațională educator-educat și le adoptă ca forme, nivele operaționale în dirijarea și evaluarea acțiunilor lor.

Concepția cultural-cognitivă promovată de W.H. Goodenough, susține înțelegerea culturii ca un sistem de cogniții funcționale, structurate într-un sistem de cunoștințe care-i dau posibilitatea individului să știe și să poată să se comporte în mediul social în care trăiește.

Pornind de la definirea educației din perspectivă interrelațională elev-educator, dar și evidențiind permanența relațiilor și raporturilor dintre elevi, dintre elevi și alți indivizi implicați în procesul educațional se susține un alt nivel al funcționării culturii școlare- nivelul relațiilor și raporturilor interpersonale ca mod de edificare și acțiune al unui nou status al tânărului- cel de elev și/sau student. Asemenea relații se manifestă dominant într-un cadru formal dar nu putem neglija și tipuri cu caracter informal, de relații stabilite și acționând fie pe orizontală fie pe verticală, fie în sensul exercitării unor roluri de autoritate, fie drept colaboratori spre satisfacerea unor sarcini și finalități. Modul cum sunt percepute, înțelese și acceptate aceste relații ne propune o imagine asupra perceperii și înțelegerii statutului tânărului ca subiect educațional, care pătruns într-o școală-instituție educațională, după ce și-a dobândit un asemenea statut și rol se vede nevoit să-l accepte și mai puțin îl poate schimba.

Ca orice formă de acțiune umană și organizare socială, școala funcționează după anumite norme, reguli, principii care constituie un alt nivel de funcționare a culturii școlare. Definite în diverse moduri, în funcție de obiectivul analizei, normele care acționează ca și conținuturi ale culturii școlare pot fi înțelese ca reglementări care direcționează în sensul acceptării sau delimitării unor forme de acțiuni, activități specifice instituțiilor educaționale. Asemenea reglementări pot forma sisteme instituționalizate, regulamente, coduri etc., care fiind adoptate formează cadre care dirijează, reglază, controlează și sancționează comportamentul indivizilor încadrați în asemenea forme educaționale.

Adoptând modul prezentat de E.Păun, există două tipuri de norme specifice culturii școlare:

- Norme instituționale;
- Norme consensuale.

Normele instituționale sunt formulate în reglementările cu caracter instituțional legislativ care vizează organizarea și funcționarea școlii ca instituție socială. Asemenea norme sunt cuprinse și în „Legea învățământului” și în „Statutul personalului didactic”.

Spre deosebire de acestea care au un câmp de acțiune exhaustiv cuprinzând întregul sistem educațional există și norme care vizază evoluția procesului educațional dintr-o instituție școlară și sunt cuprinse în regulamente, precizări etc.

Normele consensuale sunt elaborate de o instituție educațională și au un caracter intern fiind respectate doar în acest cadru ca urmare a unor înțelegeri, demersuri consensuale între „părțile” participante la procesul educațional.

Fiecare școală își desfășoară activități specifice ocazionate de diverse evenimente, situații, fapt ce creează condiții instituirii unor obiceiuri, tradiții care formează un alt mod de funcționare al culturii școlare, care asemenea primelor nu-l acceptă pe tânăr delimitându-se decât în măsura în care își asumă riscul unor pierderi pe planul integrării.

Valorile culturii școlare constituie formele de exteriorizare ale acestui tip de cultură care o pot impune în societate, fie în competiție fie în completare consensuală cu alte forme de cultură văzute din perspectiva sociologică și raportate la școală, ca formă de organizare socială, valorile pot fi considerate ca expresii individuale și colective ale unui mod de organizare a școlii ca sistem funcțional. Valorile culturii școlare nu pot fi văzute doar preferințe individuale ci fiind cunoscute, adoptate și respectate de către membrii acestui tip de instituție reprezintă aprecieri socializante cu caracter supraindividual. Pe plan acțional valorile dimensionează tipuri, moduri, forme acționale la care indivizii aderă și prin care alături de funcțiile normativ-dirijiste, asigură evoluția normală a instituției și prin aceasta atingerea unei funcționalități conforme unei ordini specifice. Valori ca: onestitate, adevăr, altruism, cooperare, competiție, toleranță, egalitate, respect de sine ș.a., specifice întregii societăți pot funcționa și pe plan educațional alături de altele specifice: respect față de educat, încredere, exigență, atașament profesional, respect față de școală, spirit cognitiv, spirit critic, deschidere ș.a.. Acest tip de cultură acționând fie ca subcultură, acționează în corelație cu alte tipuri de subculturi specifice unor organizări sau instituții sociale.

Ca și școala, și cultura școlară acționează în continuarea familiei, fie în prelungirea acesteia, fie delimitându-se și distanțându-se, fie în opoziție cu aceasta. Așa cum educatorii aduc în școală forme comportamentale specifice rolurilor paterne, la fel putem spune că și tinerii educabili pot

continua să se comporte după rolurile de fii și fiice învățate și adoptate în familie. Multe din asemenea roluri au un caracter preșcolar, altele au un caracter antișcolar diminuând funcționalitatea demersului specific. Subcultura școlară, în multe situații se opune tendinței evoluției personalității tinerilor prin caracterul coercitiv, conservator, dar poate acționa și în sensul evoluției acesteia când formele specifice corespund așteptărilor și aspirațiilor tinerilor. Subcultura școlară poate acționa ca o contracultură, determinând schimbări în acțiunile axiologice și de aici pe plan comportamental pentru unii tineri cu anumite convingeri, concepții nefundamentate. De altfel, această subkultură, poate acționa ca o contracultură, în raport cu alte subculturi (politică, religioasă, etnică) și chiar în raport cu cultura dominantă din societate, dacă aceasta cunoaște sensuri și modalități contrare în evoluție.

Prin adoptarea și recunoașterea pe plan social a modelului comportamental specific culturii școlare exteriorizat de către actorul care a parcurs o etapă educațională putem să-l recunoaștem pe acesta ca un subiect activ care a înclinat dinspre inferiorul reușitei spre un miraj al acestei reușite cerut și așteptat de el și de societatea din care face parte.

BIBLIOGRAFIE:

1. Goodenough, W.H., *Culture Language and Society*. Reading, Mass.: Addison-Wesley Modular Publications, No. 7., 1971.
2. Păun, E., – *Școala – abordare sociopedagogică*, Iași, Editura Polirom, 1999

Dificultati de învățare

Prof.inv.primar, Pavel Georgeta
Școala Gimnazială Alexandru Depărețanu
Roșiori de Vede-Teleorman

Dificultățile în învățarea școlară reprezintă manifestări ale dereglării procesului de învățare; ele reflectă nu numai perturbarea activității, ci a întregului sistem. Cauzele instalării unei astfel de impas sunt de ordin personal, școlar, familial și social. Caracteristicile elevilor cu dificultăți în învățare : Ceea ce îi deosebește pe toți elevii cu dificultăți de învățare este caracterul unic al deficienței. Dacă este adevărat că acești elevi pot fi grupați după caracteristici comune, bazate pe cerințele educative speciale, este la fel de adevărat că fiecare elev nu se încadrează perfect într-o anumită categorie. De exemplu, elevii care au o deficiență mintală nu au cu toții aceleași aptitudini intelectuale, deficienți i auditiv nu au cu toții aceleași incapacitate, la fel ca și deficienții de vedere, cei handicapați psihic, iar elevii surzi nu au toți aceleași aptitudini și cerințe educative speciale. În afară de asta, diferențele ce se remarcă de obicei la majoritatea elevilor cu C.E.S. sunt atât de mari încât profesorii nu pot stabili criterii ferme pentru fiecare categorie de dificultăți „clasice”. Alte caracteristici ale elevilor cu C.E.S.: - le lipsește deseori maturitatea și au un comportament narcisist și egocentric. Din această cauză, indiferent de vârsta lor, adulții îi tratează ca pe niște copii; - deseori, ei sunt speriați de școală, dar colegii îi pot ajuta să depășească această frică; - este posibil să înțeleagă informațiile, dar sunt incapabili să răspundă la întrebări. Ei au capacitatea de a înțelege, dar le lipsește posibilitatea de a reda cele știute; - uneori sunt copleșiți de sarcinile pe care trebuie să le execute. Ei pot ști să rezolve o problemă, dar nu o pot rezolva practic. Depistarea elevilor cu dificultăți de învățare : Există două orientări principale pentru depistarea dificultăților de învățare. Primul este criteriul excluziunii. Cu ajutorul lui se determină dacă un elev are o anumită dificultate de învățare sau dacă dificultățile sunt asociate altor afecțiuni (de exemplu, deficiență mintală, fizică, vizuală, auditivă sau afectivă, o înțelegere greoaie sau un handicap cultural). Va trebui deci să studiem continuu toate aspectele dezvoltării elevului, inclusiv acuitatea vizuală și auditivă, precum

și diverși factori afectivi. Unul dintre inconvenientele acestui demers este acela că dificultățile de învățare nu au întotdeauna cauze bine determinate. De exemplu, unii elevi cu dificultăți de învățare prezintă deseori simptomele unui comportament ce indică tulburări afective (agitație, impulsivitate, etc.). Sau, aceleași simptome descriu în egală măsură o dificultate de învățare, numită de Asociația psihiatrilor americani „tulburări de atenție însoțite sau nu de hiperactivitate”.

O caracteristică comună a elevilor cu dificultăți de învățare este prăpastia ce există între aptitudini și realizările lor. De exemplu, un elev poate avea aptitudini superioare la nivelul limbajului vorbit, dar să prezinte grave deficiențe în limbajul scris. Această diferență este al doilea criteriu tradițional de depistare a dificultăților de învățare. În general, se ia în considerare această abatere pentru stabilirea profilului elevului, cum sunt diferențele cele mai importante dintre elevii ce prezintă dificultăți de învățare și cei care au alte probleme. De exemplu, elevii cu deficiențe mintale au în general aptitudini scăzute în aproape toate domeniile; în schimb, cei cu dificultăți de învățare nu au dificultăți decât în anumite domenii. Dacă un elev corespunde acestor două criterii generale, profesorului îi revine sarcina de a studia mai profund dificultățile de învățare și de a determina modificările programului elevului, pentru ca acesta să corespundă cerințelor sale. Indicatori ai dificultăților de învățare :

a) caracteristicile generale ce pot indica o dificultate de învățare: hiperactivitate; slabă capacitate de a fi atent; orientare confuză în spațiu și timp; incapacitate de a urmări indicațiile orale; poftă necontrolată de dulce; hipoglicemie; este anhidextru (după vârsta de 8 ani); inversează literele sau cuvintele; face constant greșeli ortografice; prinde greu o minge și o lovește greu cu piciorul; nu poate sări coarda; dificultăți la închiderea nasturilor; dificultăți la legarea șireturilor; mod defectuos de a ține creionul în mână; caligrafie mediocră; mers dificil; incapacitate de a sări; stângăcie; eșecuri frecvente; dificultăți de a sta într-un picior; dificultăți în a merge cu bicicleta sau de-a lungul unei linii.

b) Caracteristici ce pot indica dificultăți vizuale la elevi: - capul foarte aplecat; - simptome de tensiune vizuală, de exemplu: strabism, clipește des, își freacă des ochii, îi fug ochii, sare cuvinte sau rânduri când citește, își apropie foarte mult capul de pagină când scrie sau citește, etc.

c) Simptome ce indică tulburări afective sau de comportament: imagine greșită despre sine; accese colerice sau de ostilitate; impulsivitate excesivă; închidere în sine sau dezorientare.

d) Dificultăți ce pot fi asociate cu unele de ordin social: tendința de a se juca cu copii mult mai mici decât el; dificultatea de a stabili raporturi cu colegii; evitarea situațiilor sociale noi. Dificultățile în învățarea școlară sunt cauzate de mai mulți factori. Factorii primari care influențează procesul învățării sunt factorii personali ce țin de rata dezvoltării individuale: înălțime, greutate, forță de strângere, vârstă mentală, vârsta lecturii, vârsta educațională, vârsta pentru matematică, nivelul maturității sociale, nivelul maturității emoționale.

a) determinări anatomo-fiziologice malformații corporale sau deficiențe senzoriale – sunt susceptibile de a da naștere unor complexe de inferioritate sau inhibiții accentuate cu efect de diminuare a energiei psiho-nervoase și a potențialului intelectual.

b) factori psihologici individuali de origine endogenă cum ar fi: nivelul redus al inteligenței individuale, autismul infantil, hiperexcitabilitatea, făcându-i pe elevi să acorde situațiilor și evenimentelor școlare curente valențe afective exagerate, punându-se frecvent în situații de conflict cu profesorii și colegii.

c) factorii psihologici individuali de origine exogenă pun elevul în situații severe de conflict și frustrare, elevul fiind astfel expus realizării unor stări depresive și de insecuritate (anxietate). În această categorie intră și factorii școlari :

- volumul sarcinilor școlare (dimensionarea/subdimensionarea lor accentuată);
- lipsa de obiectivitate în apreciere;
- timpul afectat altor preocupări obligatorii;
- sprijinul insuficient acordat pentru îmbunătățirea stadiului individual (planificarea și organizarea învățării);
- obiectivitatea calificativelor;
- rigiditatea ritmurilor de învățare, copiii cu ritmuri lente întâmpinând dificultăți în învățare;
- diferențele semnificative existente între profesori și chiar școli în ceea ce privește nivelul exigențelor cognitive manifestate față de elevi;
- abordările educative de tip exclusiv frontal, acordă prioritate clasei sau obiectivelor generale ale predării, dar nu acordă importanță particularităților psihologice ale elevilor, care individualizează actul perceperii și predării informațiilor;
- mărimea clasei de elevi: - numărul mare de elevi frânează obținerea capacității elevilor la procesul predării;
- eterogenitatea clasei de elevi din punctul de vedere al vârstei înfrânează elevii cu aptitudini sau ritmuri intelectuale superioare în dezvoltarea lor intelectuală;
- diferențe privind resursele școlare și

managementul general al învățământului; Factorii familiali favorizează/defavorizează copilul prin climatul din familie, relațiile dintre părinți, relațiile copilului care învață cu ceilalți membrii ai familiei, atitudinea acestora față de activitatea lui, dar și față de problemele lui personale, stilul de educație și situațiile și evenimentele ce se ivesc în familie. Factorii sociali atrag atenția asupra rolului contextului social în care se face educația, respectiv asupra valorii și importanței pe care statul și diferite alte instituții o acordă învățământului în ceea ce privește integrarea, succesul profesional și social al elevilor.

NEVOIA DE MITURI

Prof. Dogaru Felicia
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

Motto:

Timpul trăirii, timpul regăsirii...

Opționalul integrat *Mitologie și literatură aplicată* este destinat elevilor de gimnaziu, fiind conceput la nivelul ariilor curriculare: Limbă și comunicare; Om și societate.

Conceperea acestui curs are în vedere valorificarea elementelor de cultură și civilizație greco-romană și interpretarea acestora într-o manieră inedită, menită să dezvolte creativitatea elevului.

Textele vor fi selectate din lucrările care se ocupă de mitologie, în special cele ale lui Alexandru Mitru, indicate în bibliografie, însă așa cum spune titlul opționalului se va face literatură aplicată, elevii fiind îndrumați spre valorificarea modelelor comportamentale din legende greco-romane.

Micii cursanți vor fi atrași prin povestire, căci însăși noțiunea de *mit* vine din limba greacă: *mytos* – *cuvânt care povestește sau poveste*, termen folosit de filosofii antici pentru a relata originea universului, a omului și a dilemelor ce țin de marile întrebări existționale.

Sensul miturilor variază de la o epocă la alta. Întodeauna au existat două curente antinomice cu privire la mituri: primul ne spune că este un rezultat al imaginației, al fabulației umane, care ne conduce către iluzii și de care trebuie să ne debarasăm urgent în ipostaza de oameni moderni, iar al doilea îi dă mitului o valoare supraratională pentru explicarea unor lucruri și evenimente care depășesc rațiunea discursivă.

Mircea Eliade definește mitul ca un cod căruia trebuie să-i găsim cheia de decodare. Tocmai de aceea copiii vor primi aceste informații, pe care le vor transpune după propria creativitate, îndrumați de profesorul pregătit să facă față provocărilor actuale.

S-ar spune că pe măsură ce te apropii de chintesența adevărului, cuvintele se imputinează devenind inutile și ne trezim într-o criză de înțelegere a limbajului. Atunci când argumentația logică și transparența intelectuală se dovedesc piedici în calea cunoașterii, nu ne rămâne decât să apelăm la povești și analogii, unde metafora și parabola sunt de rigoare. De exemplu: Miturile lui Platon.

Nici măcar științele exacte, cum ar fi matematica și fizica cuantică nu scapă de ispita imaginarului parabolic, atunci când se decid să vorbească despre antimaterie și găuri negre sau galaxii îndepărtate.

Ceea ce cuvântul camuflează, mitul are rolul să descopere, având conotație și în teoria cunoașterii. Cuvântul de origine latină *substantia* – ceea ce se afla în spatele lucrurilor – ne confirmă teoria că există două feluri de cunoaștere: una relativă, suficientă siesi și alta pură, nealterată de iluzie. Gândirea mitică implică o căutare de sens, organizează viața omului și face diferența între sacru și profan, nu dă ceva de gândit fără să dea ceva de trăit.

Așadar, mitul nu este numai o explicație a originii universului și a omului, ci și a sensibilității ființiale și trăirilor sufletești.

BIBLIOGRAFIE :

1. Alexandru Mitru, *Legendele Olimpului*, Editura Vox, București, 2011
2. Homer, *Iliada repovestită pentru copii*, Editura Eduard, București, 2007
3. Homer, *Iliada*, Editura Humanitas, București, 2012
4. Homer, *Odiseea*, Editura Humanitas, București, 2012
5. Ana Ferrari, Dictionar de mitologie greacă și romană, Editura Polirom, București, 2012

ETIC ȘI ESTETIC ÎN PREDAREA LITERATURII ROMÂNE

Dumbravă Emil Mihai
Școala Gimnazială nr. 2 – Turnu Măgurele

În predarea literaturii române, eticul și esteticul sunt două dimensiuni foarte importante în structurarea conținuturilor ce trebuie propuse pentru asimilare. Profesorul trebuie să aibă în vedere gradul ridicat de cultură al elevilor cărora se adresează și să adapteze actul didactic în funcție de necesități.

Trăim într-o societate globalizată în care transferul cultural al valorilor se realizează cu ușurință, datorită plurilingvismului. În acest sens, trebuie subliniat și avântul pe care-l ia predarea literaturilor străine, a valorilor umaniste și estetice universale produse de literaturile naționale.

Conceptele de etic și estetic sunt deja integrate în conștiința noastră culturală și literară. În predarea literaturii, profesorii care predau acum literatură contemporană trebuie obligatoriu să fie la curent cu noile apariții editoriale ale scriitorilor care sunt încă în viață.

Programa școlară la disciplina literatura română și literatura universală are în vedere predarea în baza unor standarde de calitate. Astfel, multe opere literare au valențe moralizatoare. Prin puterea exemplului din viață sau din creațiile literare, se oferă modele de abordare a problemelor moral-etice și estetice.

De aceea, predarea literaturii trebuie neapărat corelată cu predarea limbii române. Accentul trebuie pus cu preponderență pe predarea limbii, pe însușirea normelor de scriere corectă și de exprimare adecvată. Numai atunci când scriem corect românește putem realiza creații literare de valoare.

O altă problemă este aceea a studierii literaturii române; prin educația estetică, morală și religioasă elevul ajunge să-și însușească acele competențe de analiză care presupun descoperirea și formularea valorilor filosofice, etice și estetice din creațiile artistice.

Consider că predarea literaturii are un rol foarte important, acela de a dezvolta la elevi simțul estetic. Ulterior, dobândirea acestei abilități poate să-l ajute pe elev să se orienteze în actul lecturii și să preia exemple cu valoare moralizatoare din literaturile română și universală.

În România există un paradox: oamenii și-au dorit atât de mult să se „integreze” în Europa, dar nu sunt interesați de cultura europeană. Unul dintre argumentele pentru aderare a fost că „suntem un popor european”. Dar argumentul a fost unul conjunctural; oamenii erau interesați doar avantajele imediate și palpabile ale apartenenței la UE (fonduri europene, libertatea de circulație etc.), nu și de faptul că această aderare înseamnă asumarea unui sistem de valori (nu doar culturale, ci și etice). Sunt câteva milioane de români care lucrează în țări europene și care n-au aflat mare lucru în școală despre literatura / cultura țărilor în care lucrează. Iar despre valorile etice și estetice ale literaturilor acestor țări nici nu se pune problema, deoarece aspectul cultural nu este interesant pentru nimeni.

Beletristica îl ajută pe cititor să-și dezvolte memoria și capacitatea înțelegerii și interiorizării trăirilor prin lectură. Elevii vor întâlni în operele citite situații (conflictuale) și modalități de

rezolvare a lor, care le vor servi ca model în propria lor viață și astfel lectura îi va face mai buni și mai sensibili față de problemele altora. Enunțul „frumosul este adevărat, iar adevărul este frumos” le va trezi sensibilitatea și vor deveni mai deschiși pentru o viață onestă și de calitate.

La orele de literatură elevii vor ajunge să vehiculeze codurile artei, să descifreze sensurile ascunse ale operei, să descopere bogăția conținutului și forme creației artistice. Programul cadru pune accent pe integrarea cunoștințelor de literatură română și universală la elevi, punând în valoare, de asemenea, legăturile care există între literatură și diferitele arte asociate.

Educația în spiritul limbii înseamnă dezvoltarea tuturor acelor cunoștințe, aptitudini și deprinderi în domeniul limbii, care le vor permite elevilor să înțeleagă sau să elaboreze texte de tipuri, genuri și forme diferite. Se va pune un accent deosebit pe elaborarea diferitelor texte funcționale atât pe suport hârtie cât și în format electronic, sau pe însușirea metodologiei de întocmire a proiectelor. Metodele de socializare, de informare și de comunicare a unor opinii constituie de asemenea o parte organică a materialului de învățat la această disciplină. Programul cadru tratează cunoștințele de stilistică de asemenea cu prioritate, elevii vor cunoaște diferitele variante de exprimare și vor tinde să-și formeze un stil propriu de lucru.

Predarea literaturii vizează în primul rând dezvoltarea culturii literare a elevilor, dezvoltarea capacității lor de a folosi abstracția, de a extrage esențialul dintr-un text, de a-și dezvolta competențe de analiză a operelor de artă.

În primii ani de studiu, în cadrul discuțiilor despre „realitate” și „valoare”, elevii se vor familiariza cu opere care, luate din cele mai variate perioade ale literaturii române de la începuturi și până acum, tratează teme de bază din domeniul artelor (natura, dragostea, adolescența, lumea adulților, virtuți și vicii omenești, destinul artistului). Apoi, vor fi prezentate diferitele perioade ale istoriei culturii și civilizației românești, tratate în ordine cronologică, curente literare și filozofice, destine ale artiștilor, crochiuri, portrete, opere clasice, romantice sau realiste, printre care poemele de dragoste sau filozofice din creația geniului literar, cunoscut și în literatura universală, Mihai Eminescu.

În conformitate cu crezul formulat în capitolul introductiv, obiectivul fundamental al acestei discipline este instaurarea „dialogului” dintre „operă” și „receptorul său”, investigarea sensurilor lăuntrice ale operei de artă, folosirea unor procedee de analiză a textului adaptate la specificul genului literar.

Este important ca elevii să-și îmbogățească în continuare cunoștințele legate de tema și forma operei de artă, cunoștințele legate de opera privită ca compoziție, fie ea lirică sau epică.

La orele de limbă și literatură română elevii vor fi pregătiți să dezbată, să poarte discuții despre acele valori, probleme etice, conflicte, forme comportamentale, care apar în opera de artă. Un accent deosebit se pune pe creativitate la compunerea textelor, pe scrierea unor noi forme de compunere și pe dezvoltarea plăcerii de a citi.

Programul cadru de predare a limbii și literaturii române prevede un proces complex de dezvoltare simultană a cunoștințelor de limbă a elevilor, a simțului lor moral, a capacității lor de judecată, a metodologiei de învățare.

La ora de limbă și literatura română, componenta estetică joacă un rol important în structurarea mesajului: orice text literar trebuie să fie realizat după niște reguli de compoziție, iar plăcerea lecturii nu va întârzia să apară.

Dimensiunea etică se evidențiază în cadrul discuțiilor asupra textelor literare cu rol moralizator, care stabilesc norme de comportament social.

Asimilarea unor opere din arii culturale și lingvistice diferite va contribui la crearea unor modele de cultură comportamentală, de instaurare a unui proces complex de formare a personalității elevilor bazat pe autoeducare și pe autoperfecționare.

Un elev trebuie să fie conștient că învățarea nu se bazează pe memorare. Iar dacă ceea ce învață azi nu mai este mâine de actualitate, cu atât mai mult va trebui să știe să se descurce. Scopul final, etic, al învățării, este să creeze un subiect autoeducabil, un om care să știe când este momentul să se autoperfecționeze, să fie flexibil, în concordanță cu cerințele de pe piața muncii.

Eticul și esteticul sunt două coordonate esențiale ale activității didactice, în umbra cărora se

desfășoară demersul formativ-educativ.

Bibliografie:

1. Cucos, Constantin - „*Pedagogie*”, Editura Polirom, Iași, 2014
2. Cucos, Constantin - „*Educația. Experiențe, reflecții, soluții*”, Editura Polirom, Iași, 2013
3. Costea, Octavia - „*Aspecte ale receptării textului literar în școală*” în http://euromentor.ucdc.ro/euromentor/rom/aspectealereceptariitextuluiliteraroctaviacostea_3.pdf
4. [Iser, Wolfgang](#) - „Actul lecturii. O teorie a efectului estetic”, Editura Paralela 45, Pitești, 2006

IMPORTANTA SCOLII IN SOCIETATEA CONTEMPORANA

P.I.P Dumitrascu Florina,
Scoala Gimnaziala Nr.5 Alexandria,TR

„Viitorul unei natiuni este hotarat de modul in care acesta isi pregateste tineretul” ,afirma ,inca din secolul al xvII-lea ,marele umanist olandez Erasmus.Scoala de astazi este pusa in situatia de a raspunde provocarilor moderne,prin promovarea unor categorii de valori in randul tinerilor.Cat anume contribuie insa scoala contemporana la dezvoltarea in elev a premiselor care vor usura confruntarea lui cu societatea contemporana complicate?

Pregatirea pentru viitor se bazeaza pe intelegerea profunda a problematii lumii contemporane ,a cauzelor care au generat-o ,pentru a anticipa evolutiile acesteia si a se adapta in mod creator.Problematica societatii contemporane caracterizata prin complexitate, universalitate,globalitate,caracter prioritar ,a generat in sfera culturii ,politicii si cea a educatiei o serie de imperative,care devin din ce in ce mai bine conturate :salvarea mediului, a apararii pacii,promovarea unei noi ordini economice.

Astazi problematica educatiei este abordata in stransa legatura cu problematica lumii contemporane,lume caracterizata prin importante transformari ,prin schimbari in toate domeniile.

In acest context ,scolii,ca principal agent educativ ,ii revine rolul de a inarma tinerii cu simt critic ,cu capacitatea de a intelege si a raspunde provocarilor din partea societatii.Scoala are raspunderi deosebit de mari ,neputand ramane in urma exploziei informationale actuale .Ea trebuie sa pregateasca tineretul scolar pentru a-l face capabil sa receptioneze /proceseze permanent informatii,sa le selecteze si sa le aplice la nevoie,participand activ la dezvoltarea societatii umane.

La noile provocari cu care se confrunta invatamantul si pedagogia rolul si responsabilitatile profesorului sunt tot mai mari ,adevrate ritmului inalt al schimbarilor sociale.

In general ,lumea contemporana evolueaza intr-un ritm alert, incat profesorii ,asemenea multor categorii profesionale ,sunt obligati sa accepte faptul ca pregatirea lor initiala nu le va fi suficienta pe parcursul intregii lor vietii .In cadrul activitati didactice ,ei sunt nevoiti sa-si actualizeze si sa-si imbunatateasca permanent propriul nivel de cunostinte ,precum si tehnicile de predare.Se impune crearea unui echilibru intre competenta in specialitate si competenta didactica.Folosirea tehnicilor informationale pentru introducerea noilor cunostinte ,pentru dezvoltarea unor abilitati ,pentru evaluarea performantelor elevilor se dovedeste a fi tot mai apreciata ,atat pentru imbunatatirea materiei de predare ,cat si pentru dezvoltarea propriului nivel de cunostinte.

Relatia profesor si elev are ca scop dezvoltarea integrala a personalitatii elevului ,punand un accent deosebit pe increderea in sine a acestuia.Functia detinuta de profesor isi va pastra esenta,aceea sursa a raspunsurilor la intrebarile puse de elev in legatura cu lumea.Rolul conducator al profesorului in activitatea didactica ramane una din coordonatele de baza ale misiunii sale.

Multiplele sarcini pe care le are de indeplinit în școală și societate impun ca o primă coordonată a pregătirii sale, un larg orizont cultural, cuprinzând cunoștințe din diverse domenii de științe, tehnici și culturi dublat de o bază filozofică menită să –I asigure o viziune de ansamblu asupra lumii. Profesorul trebuie să fie la curent cu cele mai recente descoperiri, cu discuțiile și controversele ce au loc în diverse domenii. Pregătirea de specialitate reprezintă, de fapt, suportul principal al autorității și prestigiului său în fața elevilor.

Există un minim de cunoștințe teoretice, de cultură generală de care trebuie să dispună orice tânăr din societatea noastră. Aceasta zestre o dă școala tineretului care dorește să studieze și să se facă util societății. Cine nu dispune de un quantum minim de cunoștințe asupra lumii înconjurătoare, asupra istoriei societății omenesti, cine nu știe bine trecutul poporului său, cine nu știe legile de bază ale științelor naturii și sociale nu poate aspira la înțelegerea mutațiilor din societate, este confuz în fața realității, iar acțiunile sale, oricare ar fi, sunt pur mecanice și fără conținut spiritual. Totodată școala trebuie să formeze competente practice, trebuie să învețe tineretul cum să gândească și să acționeze în condițiile mereu schimbătoare ale mediului de viață.

Omul modern, pentru a putea trăi și munci în comunitatea umană, pentru a se bucura de tezaurul cunoașterii este obligat să învețe continuu, deoarece însăși cunoașterea umană se dezvoltă permanent.

Atitudinea față de școală și educație diferă de la individ la individ, în funcție de numeroși factori, care tin de personalitatea fiecăruia, cât și de mediul familial și social în care trăiește. Școala nu preia funcțiile familiei, dar le completează, le direcționează și le valorifică.

Rolul familiei ca principal mediu de socializare a copilului este foarte important încă din etapele timpurii ale evoluției sale și continuând până la sfârșitul adolescenței, când intervine pregnant un alt tip de socializare, și anume, cea secundară. Prin natură însă mediul familial implică diversitatea, aici fiind implicați agenți determinați ca tipul de familie, structura acesteia, statutul socio –economic și cultural, statusul și credințele sale. Diversitatea mediului familial ajută atât la socializarea copilului, prin descoperirea comportamentelor de bază, dar și la individualizarea acesteia, oferindu-i posibilitatea de a defini pe sine ca adolescent.

Ce castigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază că acest castig poate fi un statut revalorizator în ochii societății, cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece; eficacitatea învățământului poate fi ameliorată între școală și familie; părinții sunt responsabili legați de educația copiilor și pot avea exigențe de a evalua rezultatele activității școlare.

În societatea contemporană, dezvoltarea societății a individului se găsește în legătură cu educația și producția. Preocupările specialiștilor pentru dezvoltarea economico-socială își îndreaptă privirile către descoperirea acelor modalități care să faciliteze traducerea ideilor științifice în valori economice. Obiectivul producției educaționale este, mai presus de producția de bunuri, o producție de forță de muncă corespunzătoare cerințelor industriei, vietii economice sociale în același timp, o producție de cunoștințe, idei, atitudini științifico-tehnice.

Știința însăși se află, până la un punct, sub puterea educației. G. Vaideanu „DEZVOLTAREA VA TRECE PRIN EDUCATIE SAU DEZVOLTAREA SE VA FACE CU AJUTORUL EDUCATIEI ORI NU SE VA REALIZA DELOC”.

EDUCAȚIA COMBATE RASISMUL

Prof. Iorga Marinela Monica

Școala Gimnazială nr. 2 Videle-Liceul Teoretic Videle

„Opusul iubirii nu este ura, ci indiferența”, afirma Elie Wiessel, supraviețuitor al Holocaustului și laureat al Premiului Nobel pentru Pace. Holocaustul a reprezentat o realitate tragică a Europei în secolul XX. A fost un fenomen care a produs moartea tragică a peste cinci milioane de oameni.

Pornind de la ideea că educația combate rasismul, consider că putem evita repetarea unor astfel de fenomene tragice în special prin educație pentru pace, democrație, diversitate, drepturile omului. În acest sens, începând cu anul școlar trecut, am inițiat și derulat proiectul educațional „Holocaustul, lecție a trecutului pentru prezent”. Grupul țintă al acestui proiect l-au reprezentat elevii claselor VII-XII de la Școala Gimnazială nr. 2 Videle și de la Liceul Teoretic Videle. Conceput sub forma unor activități de educație non-formală, scopul proiectului l-a constituit cultivarea memoriei Holocaustului în rândul elevilor, al cadrelor didactice implicate, astfel încât aceștia să își formeze și să își dezvolte un comportament democratic, tolerant, precum și deprinderi de participare la viața unei societăți lipsită de orice fel de rasism, violență, intoleranță, antisemitism. Elevii au avut ocazia să iasă din rutina lecțiilor obișnuite de istorie și să intre în contact cu această temă de istorie contemporană, participând la activități educative non-formale sau informale care le-au stimulat interesul, gândirea, inițiativa, creativitatea și, bineînțeles, dorința de a învăța mai mult.

Principalele activități desfășurate în cadrul proiectului au fost: simpozion județean dedicat comemorării Zilei Internaționale a Victimelor Holocaustului, desfășurat în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Teleorman, Casa Corpului Didactic Teleorman, Societatea de Științe Istorice din România- Filiala Teleorman, la care participanții, atât elevi, cât și cadre didactice, au prezentat materiale, eseuri, recenzii, afișe desene, postere, prezentări PPT pe tema Holocaustului și a formelor sale de manifestare (27 ianuarie 2017); amenajarea expoziției „Pentru o democrație activă împotriva extremismului de dreapta”, prin intermediul căreia elevii au avut ocazia să afle informații despre regimurile și formele de manifestare extremiste, totalitare și efectele lor negative asupra vieții oamenilor; activități de educație incluzivă pentru promovarea drepturilor romilor; vizite în locuri ale memoriei, Monumentul Holocaustului București, Muzeul Holocaustului, sinagoga din Brașov.

Activitățile s-au desfășurat în colaborare și cu sprijinul unor parteneri, instituții locale, județene, naționale și internaționale, O.N.G. –uri precum: Societatea de Științe Istorice din România – Filiala Teleorman, Fundația Friederich Ebert Stiftung, The Olga Lengyel Institute & Memorial Library New York, Asociația „Împreună” București, Consiliul local Videle, Partida Romilor Videle.

Proiectul a fost înscris și pe platforma educațională eTwinning, fiind invitați să participe profesori, elevi de la alte școli din țară. Ne-am bucurat să constatăm că a stârnit interesul și dorința de participare a unui număr mare de elevi și profesori. Mai mult, ne-am bucurat să fim recompensați de Institutul de Științe ale Educației și eTwinning România cu Certificatul Național de Calitate, în semn de recunoaștere a calității activităților derulate.

Așadar, proiectul a depășit granițele școlii, aducând alături, într-o eficiență și valoroasă muncă de echipă elevi, profesori de la numeroase școli din țară. A fost o ocazie pentru noi de a ne stimula, de a ne încuraja, de a învăța unii de la ceilalți. Și, conform principiului, „după muncă și răsplată”, toți cei implicați în proiect, elevi, cadre didactice, au fost recompensați cu diplome, cărți, materiale educaționale oferite de eTwinning România, Fundația Friederich Ebert Stiftung și The Olga Lengyel Institute & Memorial Library New York. Am avut în vedere și popularizarea proiectului și, de aceea, multe activități au fost mediatizate pe pagina de facebook a Școlii Gimnaziale nr. 2 Videle sau prin articole în presa județeană, în ziarul „Informația Teleromanului”.

Considerăm că proiectul a reprezentat o formă complexă de educație pentru pace, democrație, drepturile omului. Elevii implicați au învățat altfel lecția toleranței, a păcii, a democrației, a drepturilor omului, atât de necesară într-o lume încă vulnerabilă, în care continuă să existe violență, rasism, xenofobie, conflict. Toți cei implicați au înțeles că, depinde de fiecare dintre noi, să construim o lume în care respectul pentru ființele umane „egale în demnitate și în drepturi” să fie o garanție și o certitudine. Au învățat că diversitatea este un lucru minunat și necesar și trebuie respectată, promovată, apreciată prin toate mijloacele pe care le au la îndemână.

Ca urmare a activităților educative desfășurate pe tema Holocaustului și a preocupărilor în acest sens, în vara anului 2017 am avut șansa să particip, ca profesor, la un seminar de formare pe tema Holocaustului și a educației pentru drepturile omului la Muzeul Holocaustului din Houston, Texas SUA. În cadrul acestei forme de perfecționare s-au derulat activități precum:

prelegeri interesante și foarte utile ținute de profesori de la diferite instituții de învățământ superior din S.U.A ; workshop-uri, activități interactive de colaborare cu profesori , educatori din învățământul secundar , preuniversitar din S.U.A., dornici să împărtășească din experiența dumnealor profesională și să colaboreze cu profesori din România în cadrul unor viitoare proiecte educaționale; vizite educative la Muzeul Holocaustului și Muzeul de Arte Frumoase din Houston unde au putut fi observate expoziții tematice ,documente , artefacte , obiecte legate de memoria Holocaustului sau a altor genocide din istoria omenirii; emoționante întâlniri cu supraviețuitori ai Holocaustului sau cu urmași ai acestora care au vorbit despre experiența familiilor lor în perioada Holocaustului , lecții de istorie și de viață al căror mesaj a fost acela al respectului pentru demnitatea umană , pentru om , indiferent cărei etnii , naționalități îi aparține .

În acest an școlar continuăm preocupările pe linia promovării drepturilor omului și ale drepturilor copiilor prin derularea proiectului educațional” WE ALL ARE US! STOP BULLYING IN OUR SCHOOL!”.

Link-uri activități proiect :

<http://www.infotr.ro/holocaustul-lectie-a-trecutului-pentru-prezent/>

<http://www.infotr.ro/democratie-si-toleranta-se-invata-la-scoala-holocaustul-o-lectie-a-trecutului-pentru-prezent/>

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN ȘCOLI

Prof. Zahariea Cristina

Liceul Tehnologic Emil Racoviță Roșiori de Vede

Educația ecologică ar trebui să înceapă încă de când ne naștem deoarece contribuie la formarea unei conștiințe ecologice și a gândirii ecologice despre natură. În formarea gândirii ecologice ,în afară de familie ,participă și școala .În cadrul lecțiilor ,sau în excursie este necesară abordarea problemelor de ecologie .În cadrul obiectivelor de învățământ la clasele din învățământul primar dar și de liceu prin studiul morfologiei,anatomiei și fiziologiei plantelor elevii sunt informați despre rolul acestora în existența altor organisme,inclusiv în organismul omului. Elevii trebuie să conștientizeze că plantele sunt singurele în stare să realizeze legatura între Pământ și Soare ,deoarece prin procesul de fotosinteză ,transformă energia luminoasă în energie chimică,folosind dioxidul de carbon(CO_2) din mediu ,apa (H_2O) și sărurile minerale.Energia chimică este reprezentată de substanțe organice ce sevesc ca materie de construcție cât și sursă de energie.La clasa a V-a elevii învață despre plante fără a conștientiza că plantele sunt prima verigă în cadrul lanțurilor trofice și apoi generatoare de condiții favorabile menținerii vieții .Se spune că plantele acționează ca filtre purificatoare ale atmosferei și apei.Prin procesul de fotosinteză plantele consumă anual 174 miliarde tone de dioxid de carbon(CO_2). Asimilind o tonă de dioxid decarbon plantele degajă 27 de tone de oxigen necesar în procesul de respirație al animalelor și oamenilor.În urma calculelor s-a ajuns la concluzia că plantele elimină într-un an între 270 și 2700 trilioane de oxigen pe lângă circuitul de azot, fosfor sulf . Elevii școlii românești își dau seama de importanța plantelor și cu mare tristețe își dau seama că nu pot face nimic împotriva defrișării pădurilor .Datorită modernizării oamenii nu conștientizează că pădurile ocrotesc populații de plante și animale precum și să împiedice eroziunea solului.Omul trebuie să țină seama de epuizarea acestor resurse și să le utilizeze chibzuit.Defrișarea în masă determină scăderea regimului de precipitații ,degradarea prin eroziune a solului .

La lecțiile de zoologie elevii se pot informa despre rolul pe care îl au animalele în natură și în viața omului.Exploatarea abuzivă a faunei provoacă reducerea unor specii,care poate duce chiar âna la dispariție.Orcă speie are un rol bine definit .Intervenția omului prin pescuit, vânat,

braconaj, se soldează cu consecințe grave asupra echilibrului biologic. În clasa a VII -a și a XII- a sunt câteva lecții unde se poate vorbi de acțiunea poluanților asupra integrității și funcționării , organelor și sistemelor de organe.

Când le predăm copiilor despre aparatul respirator trebuie să le spunem și despre aspectele ecologice. Inhalarea aerului încărcat cu noxe și praf determină apariția de leziuni la nivelul alveolelor pulmonare și stabilizarea plămânilor care face posibilă contactarea mai rapidă a unor maladii respiratorii . În afară de aerul poluat mai există și alți factori poluanți care au efecte negative asupra corpului uman ,animal dar și asupra plantelor.Creșterea zgomotului afectează fiziologia multor organe ale corpului omenesc.

Predarea sistemului nervos trebuie să fie însoțită de informații care să atargă atenția asupra efectelor dure ale zgomotului ce acționează asupra lui ,folosirea telefoanelor, tabletelor, calculatorului un timp îndelungat pot determina tulburări ale somnului, vizuale, modificări neuro-vegetative și psihoafective. Stresul produs de zgomot acționează negativ asupra sistemului nervos, mai ales asupra scoarței cerebrale debutând prin moleșeală, slăbiciune, dureri de cap. În afară de zgomot și poluarea aerului mai există și alte tipuri de poluări cum ar fi poluarea apei ,solului, însă cea mai gravă și evidentă este poluarea apei.

Soarta cadrelor didactice este aceea de a forma o gândire ecologică elevilor care mai târziu vor activa în industrie, agricultură, comerț. Activitatea cadrelor didactice trebuie să ducă la formarea unor viitori cetățeni care să cunoască bine viața în sensul ei ecologic real.

Bibliografie

M. Andrei - Natura Biologiei - Societatea de Științe din România Arad 2007

FORMAREA CONTINUA A CADRELOR DIDACTICE

Prof.Cristea Cornelia- Ecaterina
Grădinița cu PN Nr.1 Siliștea

Trăim într-o societate aflată în continuă schimbare, învățarea permanentă e o condiție necesară pentru adaptarea la cerințele profesionale, sociale, economice și informaționale ale ariei de activitate în care evoluează specialiștii din fiecare domeniu. În ultimii ani, educația pe tot parcursul vieții (life long learning) a devenit o prioritate a sistemelor de învățământ la nivel global. Chiar dacă rolul educației de bază, formale, rămâne esențial, învățarea permanentă, împreună cu educația nonformală, vin să personalizeze și să dezvolte aptitudini cât mai aproape de cerințele pieței și societății, pe de o parte, și priceperea și sufletul celui care învață, pe de altă parte. Formarea continuă a cadrelor didactice are un real impact asupra sistemului educațional și favorizează relaționarea acestuia cu factorii sociali, economici și comunicationali, creșterea expertizei pregătirii profesionale, instalarea profesionalismului în domeniu. Formarea și perfecționarea cadrelor didactice contribuie la realizarea schimbărilor din sistemul educațional și valorificarea analitico-sintetică a noilor conținuturi educaționale, facilitând implementarea noilor strategii și tehnologii.

De curând am participat la două cursuri de formare în cadrul Casei Corpului Didactic Teleorman. A fost o experiență benefică pentru mine ,metodiștii au adus un plus de originalitate și profesionalism; apreciez modul de abordare al metodiștilor față de conținutul cursurilor și felul în care au realizat legătura cu experiențele concrete din activitatea didactică proprie . Cunoștințele teoretice s-au concretizat în discuții pe teme practice ceea ce a fost un lucru absolut deosebit în abordarea problemelor. Implementarea cunoștințelor teoretice cu accente pe partea practică (cu exemple și teste din viață) mi s-a părut a fi cea mai nouă și intuitivă metodă de fixare a

cunoștințelor. Întâlnirile de la Casa Corpului Didactic Teleorman au fost destinate și s-au desfășurat într-un cadru :optim, plăcut ,sigur,cu un plus de familiarism și de comunicare .

M-a impresionat ,amabilitatea promptitudinea și corectitudinea întregii echipe CCD , începând cu doamna director, felul în care a venit în sprijinul nostru al cursanților . Întreaga activitate de perfecționare a cadrelor didactice constă în implementarea măsurilor de creștere a nivelului calitativ de furnizare a serviciilor educaționale, propunând ca finalitate crearea premiselor ideale pentru îndeplinirea cu succes a actului didactic. Dezvoltarea personală și socioprofesională a cadrului didactic presupune actualizarea competențelor de bază (pedagogice, de specialitate), însușirea de noi competențe, aplicarea competențelor de bază la nivelul didacticii specialităților, inițierea în utilizarea unor noi strategii, metode, mijloace de predare-învățare-evaluare. Se urmărește favorizarea interdisciplinarității pe fondul valorificării conceptelor de bază, stimularea cercetării pedagogice și inovației la nivel individual și în grup sau echipă, aplicarea paradigmelor educaționale la nivelul școlii și al clasei, conform curriculumului și noilor abordări în managementul educației, precum și dezvoltarea comportamentelor psihosociale necesare managementului resurselor umane. Din punct de vedere al cunoașterii mediului pedagogic și social obiectivele specifice ale acțiunilor vizează favorizarea relațiilor școlii cu diferiți agenți sociali: economici, comunitari, culturali, politici, raportarea sistemului de învățământ la problematica socio-economică, adaptarea la schimbările socio-culturale specifice societății informatizate și studierea factorilor psihosociale care influențează comportamentele elevilor. Școala are un rol important ca fundație pentru viitor și ca factor principal responsabil cu dezvoltarea competențelor profesionale. În consecință, perfecționarea continuă a cadrelor didactice devine o investiție superioară în creșterea calității muncii și a vieții. Strategia de dezvoltare a sistemului de formare inițială și continuă a personalului didactic cuprinde întreaga arie de acțiune pentru dezvoltarea capitalului uman, cu impact atât didactic, cât și instituțional, având ca prioritate cadrele didactice și managerii din învățământul preuniversitar și urmărește, printre altele, dezvoltarea unei „piețe educaționale a programelor de formare continuă” prin intermediul căreia cadrele didactice să beneficieze de o gamă variată de programe de formare. Aceste programe trebuie orientate spre noi roluri și competențe pe care trebuie să le dețină cadrele didactice și care derivă din extinderea rolului școlii în comunitate, precum și din elaborarea noilor standarde pentru profesia didactică.

În concluzie, formarea și perfecționarea continuă a cadrelor didactice reprezintă o prioritate esențială a Casei Corpului Didactic Teleorman, activitățile întreprinse de instituție în acest sens având un real impact în creșterea calității serviciilor educaționale la nivel local, județean și regional, contribuind la îmbunătățirea continuă a sistemului național de educație în sensul adaptării la noile exigențe sociale.

Bibliografie:

1. Cornescu V., Mihăilescu I., Stanciu S., Managementul organizatiei, Editura All Beck, București, 2003;
2. Zlate M., Leadership și management, Editura Polirom, Iași, 2004;
3. Constantinescu, D., Managementul calității, Editura Printech, București, 2002.

COMOARA POPORULUI ROMÂN

Profesor GROSEANU-LUNGU GINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 5 ALEXANDRIA

Degeaba păstrezi tradițiile, dacă nu le cunoști originea, și nu le înțelegi.

Tradițiile sunt mesaje din trecut către viitor. Credințele și obiceiurile au rădăcini foarte adânci, unele înfipite chiar în vatra comună a indo-europenilor. Ele se transmit prin lanțuri de generații omenești și străbat prezentul spre noi. Putem, conștient sau inconștient să distrugem sau să păstrăm nedistorsionate aceste informații. Oamenii arhaici au încercat să cunoască și să intuiască esența lucrurilor și a fenomenelor și să facă sinteze. Ei au cristalizat multe dintre cunoștințele lor în mituri, simboluri și alegorii. Tradițiile popoarelor sunt documente ce conțin informații din vremuri foarte îndepărtate. Multe își au rădăcini în preistorie. Ele se transmit în forme diferite: ritualuri, jocuri, legende, poezii, cântece, descântece, blesteme, superstiții sau diferite expresii. Multe dintre superstiții sunt atât de vechi, încât în loc de a fi tratate cu dispreț, merită a fi studiate, atât pentru consecvența cu care au fost păstrate cât și pentru valoarea mesajului transmis. Tradițiile românești sunt un obiect de studiu inepuizabil, ca și sufletul românilor. Prin cercetarea acestor tradiții, ajungem să investigăm subconștientul oamenilor, evoluția gândirii și a sentimentelor omenești, reușim să ne cunoaștem mai bine strămoșii și pe noi înșine.

Una dintre temele esențiale ale culturii noastre, cea privind viața rurală, folclorică, este socotită de foarte mulți cercetători ca singura păstrătoare a culturii noastre tradiționale. Neamul românesc există cultural, în special, prin făptura social-culturală a „satului”, adică a folclorului și a etnografiei sale. Specific românesc nu rămâne a fi socotit decât satul, populația rurală. Folclorul este o enciclopedie poetică a vieții populare. El oglindește în forme multiple și variate sentimentele, gândurile și năzuințele poporului nostru în diferite etape de dezvoltare. Obiceiurile, tradițiile, ceremoniile și ritualurile reflectă, ca orice fapt de folclor, concepția despre lume a oamenilor, contextul social – cultural în care ei trăiesc.

În continuare mă voi opri asupra obiceiurilor și tradițiilor poporului român din anotimpul iarna.

Sărbătoarea Crăciunului

Pentru toți vine Moș Crăciun. Așa se crede de veacuri. Și nu fără temei. Istoric, motivul s-a născut pe tărâm religios, își are geneza în Protoevanghelia lui Iacob (scriere apocrifă, apărută în sec. al II-lea în mediul grecesc), iar din ea s-au inspirat și unii părinți ai Bisericii. Trecut prin tradițiile slave, motivul s-a articular pe imaginea moșului bun, iar din tradiția iconografică creștină a primit chipul Sfântului Ierarh Nicolae. Moș Crăciun este moșul bun, care aduce daruri la copii, fapt inspirat din viața Sfântului Nicolae, care făcea daruri celor săraci. Pe de altă parte, obiceiul de a face daruri are și un alt temei, acela că Magii au adus daruri la Nașterea Domnului: aur, smirnă și tămâie. Un element semnificativ este și bradul de Crăciun, sau pomul. În trecut, se făcea mai simplu. Prin Maramureș, s-au păstrat, uitate prin podurile caselor, vechi exemplare de pom: din paie, din fasole, benzi de hârtie. Aceasta dovedește că tradiția pomului de Crăciun este veche în mediul popular. Mai târziu, s-a adoptat pomul de brad, după modelul occidental. Pomul astfel împodobit este un fel de pom al vieții, al raiului. Nașterea Domnului a deschis calea restaurării omului și de aici pomul vieții din rai. De aceea, bradul capătă podoabe luminoase, steluțe, dulciuri. El semnifică reîmpodobirea pomului din rai, despozdobit de Adam, prin faptul că a risipit rodul luat din el.

Colindele, "aceste minunate creații populare", s-au păstrat din generație în generație și au răsunit în fiecare an, fără întrerupere, în casele creștinilor, în noaptea sfântă a Nașterii Domnului, sub luceafărul de argint al păcii, în seara de Anul Nou și la alte sărbători, îndatinându-se, răspândindu-se și fiind nelipsite din manifestările religioase ale credincioșilor noștri.

Sub raportul măiestriei artistice a versului și a melodiei, colindele ocupa un loc de seamă în creația poporului nostru. Ele formează un tot unitar cu doinele, baladele populare și cântecele de vitejie, cu

basmele, ghicitorile, proverbele și zicătorile. Venind din lumea obștilor sătești, colindele păstrează, fără îndoială, unele din ele mai vechi realizări poetice românești. Ele exprima, sub forma poeziei populare florile alese ale simțămintelor noastre creștinești în fața tainei celei din veac ascunse, precum și binefacerile ce s-au revărsat asupra omenirii prin întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Puține popoare din lume au însoțit minunea venirii Fiului lui Dumnezeu cu o îmbrățișare așa de caldă și de duioasă și au exprimat-o așa de bogat în forme artistice, cum a făcut-o poporul român. În colinde, simplitatea, ușurința și cursivitatea versului popular, exprimă o mare bogăție de idei, într-o formă plină de frumuseți artistice, în care figurile de stil abundă, comparațiile se întrec una pe alta, iar epitele și mai ales diminutivele nu lipsesc aproape din niciun vers. Este, de altfel, tot ceea ce da gingășie, frumusețe, farmec și duioșie colindelor.

În vremea noastră colindele se situează, prin valoarea lor literară și muzicală, în constelația artistică europeană.

Dar, colindele românești sunt păstrate, gustate și apreciate pentru valoarea lor teologică. Ele sunt înmiresmate de parfumul cel mai ales al evlaviei noastre creștinești și strămoșești, sunt o transpunere în forma populară cântată a credinței noastre ortodoxe. Ele sunt inspirate din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, din slujbele divine și din iconografie. În ele respiră puternic duhul creștin. În versurile lor duioase și pline de credință se descifrează sensurile adânci ale unei trăiri religioase autentice, bazate pe mărturia de nezdruccinat a dreptei credințe.

Ele prezintă ascultătorilor dogma ortodoxă înveșmântată în straiul idilic și naiv al versului popular al colindei. Niciuna din învățăturile de bază ale credinței creștine nu este uitată sau nefolosită în colindele noastre românești. În ele se răsfânge învățătura creștină despre păcatul strămoșesc, întruparea și nașterea Mântuitorului, răscumpărarea oamenilor prin moarte și Învierea Sa, supracinstirea Maicii Domnului, cinstirea Sfinților, Sfintele Taine.

Astfel , arta populară românească , prezență vie , plină de vigoare și frăgezime , model perpetuu de sensibilitate și înțelepciune , de șlefuire artistică desăvârșită , formează și astăzi un izvor inepuizabil de inspirație pentru arta cultă , asigurându-i un plus de originalitate și durabilitate , de substanță etnică ce o poate ridica pe culmile universalității .

BIBLIOGRAFIE :

Coordonator Emil Boldan Dicționar de terminologie literară , Editura Științifică , București , 1979, p. 149 .

Mihai Pop, Pavel Ruxăndoiu , Folclorul literar românesc , Editura Didactică și Pedagogică, București , 1990 , p. 26.

Henri H. Stahl , Eseuri critice despre cultura populară românească , Editura Minerva , București, 1983 , p. 129 .

TRADIȚIE ȘI MODERNISM ÎN ANOTIMPUL RENAȘTERII

Iancu Liana Irina
Școala Gimnazială Mavrodin

Sărbătoare tradițională pe meleagurile noastre, mărțișorul constituie o contribuție specific românească la zestrea de tradiții și obiceiuri cu care intrăm în Uniunea Europeană. Cunoscutul șnur din fire împletite, de culori albe și roșii, reprezentând simbolul primăverii, norocului și bunăstării a fost și este nelipsit la această sărbătoare, fiind dăruit îndeosebi fetelor și femeilor începând cu 1 martie. Citind definiția din Dicționarul Explicativ al Limbii Române, putem afla că mărțișorul este un mic obiect de podoabă legat de un fir împletit – roșu cu alb - care se oferă în dar, ca semn al sosirii primăverii, mai ales femeilor și fetelor, în ziua de 1 Martie.

Tot DEX-ul ne mai spune ca “mărțișor” este denumirea populară a lunii martie.

Povestea mărțișorului începe acum mai bine de 2000 de ani, pe vremea dacilor și a românilor. Tradiția spune ca strămoșii noștri purtau monede găurite, atârinate de un fir împletit -

colorat în alb și negru. Bănuții erau de aur, argint sau metal obișnuit, indicând cât de bogată sau de săracă era persoana care îi purta. Albul însemna revenirea la viață a naturii și căldura verii, în timp ce negrul semnifica frigul iernii. Aceste măștișoare erau purtate la încheietura mâinii sau prinse în piept cu un ac, iar fetele credeau despre ele că le vor aduce noroc, frumusețe și le vor feri de razele arzătoare ale soarelui verii. Când copacii înfloreau, femeile agățau firul de o ramură, iar cu moneda respectivă cumpărau caș, pentru că tot restul anului pielea lor să fie albă și moale. În timp, rolul de talisman sau obiect purtător de noroc al măștișorului s-a transformat în simbol al iubirii.

În același timp, și firul negru a devenit roșu.

Întorcându-ne și mai mult în timp, amintim că săpăturile arheologice au scos la iveală măștișoare cu o vechime de peste 8000 de ani! Sub forma unor pietricele de râu, vopsite în alb și roșu, ele erau înșirate pe ață și se purtau la gât. Culoarea roșie era dată de foc, sânge și soare - însemnând nașterea și viața, adică femeia. Iar albul era limpezimea apelor, culoarea norilor, zăpada rece și pură - semnificând înțelepciunea bărbatului. Împletirea șnurului arată legătura inseparabilă dintre cele două elemente ale vieții.

Tradiția bănuțului este legată, de asemenea, de legenda Babei Dochia, păstorița cu cele șapte cojoace, transformată într-o stâncă. Se spune că Dochia a găsit într-o zi o monedă, a găurit-o, a legat-o de un șnur din fire de lână - albe și negre - împletite, purtând-o la gât în semn de noroc. Despre măștișor există, însă, multe alte povești și legende. Una dintre ele vorbește chiar despre fabricarea măștișorului, activitate care este "la modă" în zilele noastre, în apropierea zilei de 1 Martie. "A fost odată un om sărac, care confecționa tot felul de lucruri pentru păpuși: fundițe, șnurulețe și hăinuțe. Apoi le vindea în piață. Într-o zi, văzând că i s-au terminat materialele, omul a căutat prin casa sărăcăcioasă, și tot ce a mai găsit au fost două suluri de ață albă și roșie. Neștiind ce să facă din ele, le rupse și le împleti... Era foarte mândru de ceea ce crease. Apoi, făcu un mic tablou, de care prinse șnurulețul. Și s-a gândit: «Cum să numesc acest obiect? A, gata, știu! O să-i spun Măștișor, deoarece suntem în luna lui martie și chiar în prima zi. Aceste măștișoare vor fi dăruite de către bărbați femeilor, drept cadou!». Și așa s-a dus vestea despre omul sărac, cel care a inventat acest simbol al primăverii." Fiecare se bucura de revenirea la viață a naturii, iar noi, românii, avem o sărbătoare dedicată primei zile de primăvară: Măștișorul. În vreme ce este foarte plăcut să primim ca dovezi de afecțiune delicatele podoabe legate cu șnur bicolor, trebuie să știm și care sunt rădăcinile acestei tradiții cu care ne mândrim. Asta pentru că românii sărbătoresc venirea primăverii într-un mod unic, la începutul lunii martie. După vechiul calendar roman, 1 Martie era prima zi din an și se celebra sărbătoarea "Matronalia" la care se desfășurau serbările lui Marte, zeul forțelor naturii, al primăverii și al agriculturii.

An de an de 1 Martie ne recăpătăm speranța, optimismul, credința în mai bine și sporul în toate. Martie este momentul în care oamenii încep să caute primul ghiocel, ca semn al venirii primăverii cu adevărat. Acum frigul începe să se împletească cu razele soarelui, întunericul cu lumina și după o iarnă grea cu omăt mare învinge viața, primăvara, soarele. Acest triumf al reînvierii și regenerării este invocat prin Măștișorul pe care-l dăruim celor dragi, ca mic semn ce ne dorim să le aducă fericire și noroc. Păstrarea tradițiilor este o componentă esențială a dezvoltării morale, sociale, culturale și spirituale, copiii trebuind să fie educați de mici să respecte și să păstreze tradițiile.

Bucuria de a dăru sau a primi un măștișor este mare și poate cuprinde toate categoriile de vârstă, de la copilul abia născut până la cel mai bătrân bunic. În ultimii ani, datorită unor sărbători împrumutate de la alte popoare, tradiția de a dăru sau primi un Măștișor, a început să dispară. Prin imaginație și creativitate copiii de diferite vârste doresc să immortalizeze prin formă și culoare tradiția măștișorului românesc.

Educația copiilor în spiritul cunoașterii și păstrării tradițiilor, în spiritul creativității și al libertății de exprimare a imaginației, al reducerii consumului de materiale și energie constituie premise ale unui viitor sigur și sănătos. Unul dintre cele mai încântătoare mituri despre Măștișor este cel cu tânărul care a eliberat Soarele din mâinile unui zmeu. Povestea spune că, într-o zi, Soarele a coborât pe pământ sub înfățișarea unei fete foarte frumoase, care a fost răpită și ținută captivă de către un zmeu. Desigur, fără soare pe cer, veselie omenirii s-a transformat în mâhnire, iar

natura a înțepenit din cauza lipsei căldurii și luminii. Văzând toate urmările dispariției Soarelui, un erou a pornit în salvarea acestuia. După o luptă îndelungată cu zmeul, a reușit să îl înfrângă și să elibereze fata, care îndată s-a transformat în mult iubitul Soare și s-a întors pe cer. În vreme ce oamenii și natura au revenit la viață, tânărul nu a apucat să se bucure prea mult de fapta sa, deoarece a fost răpus de rănilor provocate de crâncena luptă cu zmeul. Sângele acestuia s-a scurs pe zăpadă, iar în locul respectiv ar fi răsărit ghiocelul. Legenda spune că, pentru a cinsti curajul eroului salvator, oamenii poartă șnurul împletit din ață albă și ață roșie. Roșul aduce aminte de sacrificiul tânărului, iar albul reprezintă culoarea ghiocelului și simbolizează un nou început. Dincolo de toate aceste informații despre mărțișor, el rămâne un semn de afecțiune de la cei dragi și simbolizează biruința primăverii asupra iernii, căldura binefăcătoare a soarelui și puritatea sufletească. De fiecare dată când primești un mărțișor, gândește-te că ai primit de fapt o mică părticică din soare!

În comunitățile tradiționale bucovinene fetele ofereau cu multă bucurie mărțișorul, în ziua de 1 martie, flăcăilor din sat, obicei care s-a păstrat până astăzi. Mărțișorul era purtat de către copii timp de 12 zile sau până la anumite sărbători de primăvară (Mucenici, Blagoviștenie, Florii, Paște), până la înflorirea pomilor fructiferi sau a unor arbuști precum măceșul. În alte locuri, mărțișorul era purtat până la sosirea păsărilor călătoare, când era aruncat în direcția de unde veneau acestea rostindu-se: "Ia-mi negretele și dă-mi albetel". În cazul în care mărțișorul era purtat până la înflorirea pomilor, acesta se atârna pe crengile înflorite iar cu banul de la fir se cumpăra vin roșu, pâine și caș proaspăt pentru ca purtătorii simbolului de primăvară să aibă fața albă precum cașul și rumenă precum vinul roșu. Mărțișorul era un simbol purtat cu multă demnitate și chiar solemnitate de către membrii societății tradiționale, care evitau orice comportament necivilizat în perioada în care mărțișorul le împodobește îmbrăcămintea.

8 Martie Ziua Internațională a Femeii a fost sărbătorită pentru prima dată pe 8 Martie 1975 de către Adunarea Generală O.N.U. În această perioadă s-a pus serios problema eliminării discriminării femeii și asigurarea de condiții depline de egalitate în viața socială. Ca urmare, O.N.U. a proclamat anul 1975 ca An Internațional al Femeii, iar 1976-1985 a fost proclamat Deceniul O.N.U. pentru femei.

În data de 16 decembrie 1977, O.N.U. a sugerat statelor membre, să stabilească în funcție de tradițiile și obiceiurile fiecăruia, o zi din an ca Zi O.N.U. pentru drepturile femeii și pacea internațională.

Vremea babelor

Tradiția spune că așa cum va fi ziua pe care v-ați ales-o, așa o să vă meargă tot anul. Etnografii spun că mitul „babelor” este, de fapt, unul dintre cele mai importante mituri românești, cel al Babei Dochia, aflat în strânsă legătură cu data de 1 martie și mărțișorul. Legende despre Baba Dochia sunt numeroase. Una dintre ele o arată ca o baba care avea o noră, pe care o năpăstuia ori de câte ori i se iva ocazia. Odată, la 1 martie, o trimite după fragi, sau să spele lâna, dar nu oricum, ci din albă să o facă neagră. Pe noră o ajută Dumnezeu, Hristos, Sfântul Petru sau un înger. Succesul norei o face pe babă să fie convinsă că a venit Baba Dochia primăvara. Ea își pune 12 sau 9 cojoace de blană (numărul diferă de la o regiune la alta) și urcă cu oile la munte. Acolo este fie prea cald, fie prea frig, plouă și i se udă cojoacele. În ambele cazuri, se dezbracă rând pe rând de cojoace. Când rămâne în cămașă, vine gerul și o îngheață. Sloiul se prefăce apoi în stâncă. Variantele legendei sunt extrem de amuzante. De pildă, baba îl ia la munte și pe Dragobete, pe băiatul ei, care îngheață primul, inclusiv nasul care curge, dar batrâna se supără crezând că băiatul cânta din fluier. Alteori, omenii o avertizează că în martie timpul este schimbător, dar ea răspunde cu vulgaritate și merge mai departe. Mărțișor (denumirea populară a lunii martie), auzind cuvintele urâte aruncate de batrână la adresa lui, împrumută de la Făurar (luna februarie) două zile geroase ca să o pedepsească. Zilele Babelor diferă ca număr de la o zonă la alta. De exemplu, în Muntenia sunt 12 babe, iar în Maramureș, se obișnuiește „bătutul ușilor”, pentru a goni iarna din casă. Aici, Baba Dochia se mai numește și Odochia, tot aici se obișnuiește „botezul” babei pe care ți-ai ales-o. Mai exact, se rebotează copiii bolnavi cu alte nume, pentru ca răul să nu-i mai gasească. În unele zone ale Moldovei, se alege ziua după data de naștere. Atunci când aceasta este un număr mai mare de nouă, se împarte și se alege unul din rezultate sau se adună cele două

cifre componente. În Ardeal, babele se numesc și Vântoase, iar în Muntenia este obiceiul ca de Babe să fie aleasă câte o bătrână din sat. Dacă ziua aleasă este frumoasă, înseamnă că bătrâna respectivă este bună la suflet. Dacă este frig, bate vântul, plouă sau ninge, înseamnă că baba e rea la inimă și este considerată responsabilă pentru vremea urâtă.

Bibliografie:

- Ion Ghinoiu –*Mica Enciclopedie de Tradiții Românești-Sărbători.Obiceiuri.Mitologie*, Editura Agora, 2008
- TRADIȚII ȘI OBICEIURI ROMÂNEȘTI* – Editura ALIAS Publishing
- Colecție ETNOGRAFIE/ETNOGRAFIE*, Editura FLACĂRA, 2011

JOCUL GEOGRAFIC - METODĂ ACTIV-PARTICIPATIVĂ ÎN PREDAREA GEOGRAFIEI LA CLASA A IV A

**Inv. Vlad Domnica
Scoala Gimnaziala Ciolanesti**

Prin joc elevii învață cu plăcere, devin interesați de activitatea care se desfășoară; cei timizi devin mai activi, devin mai curajoși și primesc mai multă încredere în propriile capacități, reușesc cu mai mare ușurință să se integreze în grup. De altfel jocul didactic este o metodă eficientă de activizare a întregului colectiv, dezvoltând spiritul de echipă și totodată se dezvoltă unele deprinderi practice elementare și de muncă organizată.

În orele de geografie se pot folosi mai multe tipuri de jocuri: menționez doar câteva:

- Rebusurile geografice,
- Lanțul geografic,
- Jocul literelor,
- Concursul tripletelor,
- Calatoria/Excursia imaginară,
- Jocul denumirilor geografice,
- Cine stie câștigă!" numit și „TOMAPANT”,
- Harta de contur,
- Pescuitul,
- Șezătorile geografice,
- Ghicitori geografice,

1) Rebusul geografic poate fi folosit în mai multe momente ale lecției.

În funcție de contribuția elevilor rebusul geografic poate îmbrăca doua aspecte:

- este pregătit de profesor și rezolvat de elevi;
- este formulat și rezolvat de elevi sub îndrumarea profesorului.

Jocul se desfășoară cu întreg colectivul clasei, alcătuindu-se atâtea exemplare câți elevi sunt. Acest joc poate fi folosit pe parcursul lecției dar și la concursurile geografice.

2) Lanțul geografic. Este simplu și ușor de realizat; se poate aplica la diferite teme de geografie. Se alege tema jocului (munți, fluvii, lacuri, state, orase etc); elevii unei clase sau un grup mai restrâns vor avea de menționat: râuri, țări, orașe/capitale, etc. potrivit temei alese.

3) Jocul Literelor. Se alege un cuvânt, cu literele amestecate, iar participanții la joc încearcă să îl ghicească. Nu se așteaptă confirmarea celui care a pus anagrama (acesta intervine doar în cazul în care soluția nu a fost corectă), nu se acordă puncte, nu se acceptă cuvinte la plural, derivații sau negații.

4) „Concursul tripletelor” Elevii logic trebuie să gasească un element geografic căruia ar corespunde noțiunile date.

5) Călătoria imaginară cu avionul (sau orice alt mijloc de transport) în jurul globului trecând peste poli(sau orice altă destinație). Un astfel de joc determină pe elevi să-și concentreze atenția asupra unor probleme foarte interesante privind orientarea pe glob.

6) „Cine știe castigă!” numit și „TOMAPANT

Acest joc se desfășoară pe grupe. Fiecare grupă primește o fișă de evaluare, gen tabel, care se va completa pe parcursul jocului. Profesorul va spune în gând alfabetul și un elev spune „stop”.

Conducătorul jocului va anunța la ce literă a ajuns. Fiecare grupă va completa cuvintele cu litera respectivă. Grupa care termină spune stop și jocul se oprește. Răspunsurile identice se completează cu 5 puncte, cele diferite cu 10 puncte, iar lipsa răspunsului 0 puncte. Va câștiga grupa cu cele mai multe puncte.

8. Șezătoarea geografică. Cunoștințele dobândite de elevi la lecții pot fi adâncite și completate prin această formă atractivă de activitate, care urmărește lărgirea orizontului cultural-științific al elevilor. Ele cultivă gustul pentru frumos prin desen, pictură și poezie, dezvoltă imaginația, inventivitatea, dragostea de muncă și spiritul de răspundere. Se pot organiza șezători cu diferite teme începând cu cele legate de cunoașterea științifică a localității unde se află școala și a orizontului său local. Aceasta presupune: o prezentare geografică a orașului sau comunei respective, lecturi despre viața locuitorilor din diferite domenii de activitate (industrie, agricultură, transporturi, învățământ), aspecte etnografice, folclor, audiție de cântece specifice locului, diapozitive, imagini etc.

9. Pescuitul. În trei coșulețe sunt așezate bilețele cu nume de țări, continente, orașe, ape etc., care se cunosc din lecțiile învățate. Fiecare coșuleț reprezintă o clasă. Trei elevi cu câte o undiță în mână „pescuiesc” câte un bilețel, pe care apoi îl deschid, îl citesc și rezolvă exercițiul.

10. Harta de contur – ajută foarte mult la formarea deprinderilor de orientare pe hartă, la cunoașterea județelor, a unor probleme din geografia României.

În concluzie jocul geografic constituie o formă accesibilă și plăcută de învățare activ-participativă, stimulând în același timp, interesul pentru lărgirea culturii geografice, inițiativa, curiozitatea și creativitatea elevilor. Prin latura lor distractivă, jocurile contribuie la dezvoltarea spiritului inventiv și creativ, al gândirii și imaginației. Ca metodă activă de însușire și consolidare a cunoștințelor, jocurile geografice prin conținutul lor, completează pregătirea elevilor și le sporește interesul pentru geografie, ajutând în același timp profesorul la cunoașterea capacității elevilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Dulamă Maria Eliza, Modele, strategii și tehnici didactice activizante cu aplicații în geografie, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2002
2. Ilinca N., Didactica geografiei, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București, 2006
3. Neacsu Ioan - Metode si tehnici de invatare eficienta, Editura Militara, Bucuresti, 1990
4. geografila.blogspot.com/

JOCUL DIDACTIC MIJLOC DE EDUCARE A LIMBAJULUI

PIP. PIRJOL MONICA
GRADINITA CU P.N PIATRA

JOCUL apare ca mijloc principal de fundamentare a activitatii copilului prescolar. el influențează întreaga conduită a activitatii copilului îl ajută să se socializeze în mod progresiv, să se inițieze în cunoașterea lumii fizice a mediului social și cultural caruia aparține, a comunicării orale și a limbajului citit – scris.

Prin caracter și conținut jocurile sunt foarte numeroase și variate și se clasifică astfel: jocuri libere spontane inițiate de copii și jocurile didactice sau dirijate.

Jocurile didactice sau dirijate contribuie la realizarea sarcinilor instructiv educative în grădiniță. Ele facilitează procesul de asimilare, fixare și consolidare a cunoștințelor iar caracterul formativ influențează dezvoltarea copilului. Ceea ce caracterizează în esență jocul didactic este că el îmbină într-un tot unitar și armonios atât sarcini specifice jocului cât și sarcini și funcții specifice învățării.

În literatura de specialitate jocul didactic este desemnat ca cel mai eficient mijloc de instruire și educare a copiilor fiind folosit pentru a forma sau consolida anumite cunoștințe, priceperi și deprinderi. Jocul didactic are drept scop, pe de o parte instruirea copiilor într-un domeniu pe de altă parte sporirea interesului pentru activitatea respectivă prin utilizarea unor elemente distractive, caracteristice jocului, facilitează atingerea scopului formativ-educativ urmărind, împreună cu celelalte activități frontale, exercitarea puternică a influenței asupra copilului în vederea pregătirii sale pentru școală.

Înglobarea în joc a unor cazuri, situații, probleme similare celor întâlnite în viața practică;

Stimularea copiilor în funcție de rezultatele obținute

Fiecare joc didactic trebuie să îmbine unitar momentul instructiv și exercitiul cu cel distractiv. Fiecare joc didactic are laturi consecutive prin care se diferențiază de celelalte jocuri sau forme din grădiniță (prin conținut, sarcina didactică, reguli, acțiunea de joc)

Conținutul jocului îl formează cunoștințele pe care copii le-au înșis în activitățile comune.

Sarcina didactică apare sub forma unei probleme de gândire, recunoaștere, numire, scriere, comparare.

Regulile jocului ordonează acțiunile de joc. Ele au o funcție reglatoare asupra relațiilor reciproce între copii și sunt condiționate de conținutul și obiectivele jocului. Ele vizează :

Reglementarea repartizării rolurilor;

Rezolvarea problemelor intelectuale implicate în joc;

Sucesiunea acțiunilor în joc;

Comportarea copiilor în timpul jocului (ce este permis și ce nu este permis)

Acțiunea de joc este latura care face ca rezolvarea scopului didactic să fie plăcută pentru copii (momente de așteptare, surpriza, întrecerea).

Contribuția jocului didactic în educarea limbajului copiilor preșcolari

Jocul antrenează intens copilul în stimularea și excitarea vorbirii în direcția propusă, fără ca el să constientizeze acest efort. Prin intermediul jocului didactic se fixează și se activează vocabularul copiilor, se îmbunătățește pronunția, se formează noțiuni, se însușesc construcții gramaticale.

În scopul îmbogățirii vocabularului cu substantive proprii, care să denumească numele lor, al fraților, al părinților (la grupele din nivelul I) apoi

Numele de localități din țară, din județ a unor personalități istorice, se pot desfășura diverse jocuri didactice cum ar fi: "Familia mea", "La cine s-a oprit jucăria", "Unde este scrisoarea?"

Cele mai multe jocuri didactice sunt destinate îmbogățirii lexicului copiilor cu substantive comune care denumesc obiecte, fenomene, părți ale corpului, alimente etc.

La grupele mare și pregătitoare se va acorda prioritate cuvintelor care exprimă aspecte comportamentale, stări afective, norme de comportare, sentimente etc. Jocul didactic contribuie la îmbogățirea lexicului copiilor și cu diverse adjective: însușiri privind culoarea, raporturi dimensionale, olfactive sau anumite calități morale cum ar fi: "Fluturii vin la flori", "Spune ce ai gustat?", "Găsește obiectul potrivit", "Ce știm despre el?"

Jocurile didactice contribuie din plin la îmbogățirea lexicului sub aspectul înținerii de noi cuvinte.

Metodologia jocului didactic

Desfasurarea jocului didactic cuprinde urmatoarele momente:

Organizarea salii de grupa(a locului unde se va desfasura jocul)in functie de particularitatile jocului ce se organizeaza, a materialului didactic utilizat(demonstrativ si/sau distributiv!), de nevoia unor amenajari speciale.

Introducerea in joc- urmareste :

- crearea unei atmosfere favorabile;
- trezirea interesului si a curiozitatii copiilor pentru ceea ce va urma.

La grupele mici , acest moment se va realiza in maniera surprizei, prin intermediul unui personaj cunoscut de copii, prin intermediul unei ghicitori, al unor versuri cunoscute.

La grupele mari , jocul poate incepe printr-o conversatie cu rol motivational sau prin anuntarea scopului si a titlului jocului.

Prezentarea materialului- moment in care materialul de lucru necesar in joc este pus la dispozitia copiilor pentru a-i fi cunoscute caracteristicile intuitive si pentru familiarizarea copiilor cu el.

Materialul poate fi prezentat in maniera surprizei ori ca material de lucru care nu atrage in mod expres atentia asupra lui insusi.La grupa mica acest moment este realizat de catre educatoare, care descrie materialul si reaminteste si alte jocuri in care a fost folosit acelasi material.

Bibliografie:

1. „Metodica activitatilor de educare a limbajului”-Florica Mitu, Stefania A. Bajenaru, Lenuta
2. Contributia jocurilor didactice la dezvoltarea limbajului, in “Revista Intamantului Prescolar”, 1996, nr 1-2

L’ importance de l’étude de la classe de FLE

Prof. Mialca Sabina
Școala Gimnazială, Comuna Plosca, Județul Teleorman

L’ apprentissage du français langue étrangère suppose des attitudes et des aptitudes spécifiques à chaque personne. Le professeur c’est celui qui, devient une sorte de maître des élèves, un maître qui les apprennent à parler, leur développent la capacité de penser.

L’aisance, l’élégance et la netteté sont des véritables traits du professeur de FLE qui, a la plus importante mission: de former et d’ élever.

Le prof de FLE c’est celui qui, a une formation professionnelle correspondante, une ingéniosité méthodologique, des connaissances acquises et, il se trouve toujours dans la recherche.

C’est pourquoi, il ne peut pas être satisfait. Le prof de FLE s’oriente vers sa vocation qui le définit.

Le prof de FLE c’est un perfectionniste qui, apportera sa contribution grâce à sa personnalité brillante et à son expérience inédite.

Le prof de FLE est le possesseur du goût et du sens artistique. Il conduit les élèves à élargir leur champ de connaissances et il leur montre la voie d’ écrire, de s’ exprimer avec clarté, rigueur et avec un talent extraordinaire.

Donc, le professeur pense que l’ étude d’une langue étrangère exige une motivation pour créer la situation adéquate de participation et d’ implication de l’ élève dans l’ acte de l’ éducation.

Il découvre des stratégies d’apprentissage du français langue étrangère, des nouvelles connaissances et acquisitions.

Les enfants sont attirés par le jeu; ils sont désireux de découvrir et de se découvrir par la rencontre avec l' Autre. Les enfants se détachent d' inhibition et de la timidité.

Les enfants aiment jouer et miser leur envie de faire quelque chose dans quelconque situation d' apprentissage et de communication.

Les enfants étalent leur créativité et leur imaginaire. Le professeur complet de FLE doit guider ses apprenants dans la direction du formation de leur vision sur le monde, et en dernière instance, leur apprendre à se respecter et à respecter chaque point de vue.

Le rôle du professeur de FLE est de construire chez son apprenant la mentalité interculturelle: savoir- faire et savoir – être.

Apprendre une langue étrangère signifie apprendre les savoir-faire. Le professeur doit concentrer ses efforts sur les besoins des apprenants, sur ses besoins de connaissances.

Le professeur doit accepter les opinions et les attitudes ludiques des apprenants.

Cela joue un rôle positif dans le processus d' apprentissage d' une langue étrangère. En ce qui concerne l' utilisation du jeu, comme méthode d' apprentissage, le professeur doit expliquer les règles, le nombre de participants et le matériel requis.

Le professeur devient alors un guide, un médiateur: il peut choisir de se tenir à l' écart pendant le jeu ou de jouer aux côtés des apprenants.

L' apprenant se trouve dans une situation de communication où il éprouve sa capacité de parler, c' est-à-dire, il ne peut pas être remplacé par un autre.

Le jeu offre aux apprenants la possibilité de jouer, d' une part, mais, d' autre part, le jeu est un outil de communication car, la langue est une langue d' action.

Bibliographie:

- Anghel, Manuela-Delia; Petrișor Nicolae-Florentin – Guide pratique pour les professeurs de français, Editura Paradigm, Pitești, 2007;
- Bésory Tatiana, Déscolarisons les pratiques de classe
- Conseils pédagogiques à l' intention des professeurs de FLE en Thaïlande
- Munteanu Emilia, À l' école avec le français langue étrangère, Ed. Sf. Mina, Iași, 2005
- Tagliante Christina, La classe de langue, Cle International, 1994

Sitographie:

- www.françaisfacile.co

MITURI SI LEGENDE ROMÂNEȘTI

PROFESOR CARABASU MANUELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.5 ALEXANDRIA

Identitatea culturală a fiecărui popor poate fi reflectată de miturile și legendele care l-au însoțit pe tot parcursul dezvoltării lui. De aceea, este foarte important să cunoaștem literatura de natură populară, să cunoaștem miturile și legendele care au circulat odinioară. Mitul este o povestire fabuloasă care cuprinde credințele popoarelor (antice) despre originea universului (cosmogeneză) și a fenomenelor naturii, despre zei și eroi legendari. Mitul implică ființe spirituale, precum Dumnezeu, înger sau demoni, si personaje fantastice ca de exemplu: oameni-animale, precum și existența unei alte lumi. Încercând să definească mitul, Eliade arată că acesta „povestește

o istorie sacră; el relatează un eveniment care a avut loc în timpul primordial, timpul fabulos al «începuturilor».

Altfel zis, mitul povestește cum, mulțumită isprăvilor ființelor supranaturale, o realitate s-a născut, fie că e vorba de realitatea totală, Cosmosul, sau numai de un fragment: o insulă, o specie vegetală, o comportare umană, o instituție. E așadar întotdeauna povestea unei «faceri»: ni se povestește cum a fost produs ceva, cum a început «să fie». Mitul nu vorbește decât despre ceea ce s-a întâmplat «realmente», despre ceea ce s-a întâmplat pe deplin⁴. Sens particular: Filosofii epocii post-mitice, precum Protagoras, Empedocle și Platon folosesc mitul ca pe o punere în scenă alegorică cu scopul de a-și face înțeleasă opera.

De exemplu, Platon creează mituri originale (cum ar fi mitul peșterii), sau readaptează miturile anterioare. Mitul este o relatare narativă, fabuloasă, care pune în scenă ființe ce încarnează sub formă simbolică forțe ale naturii sau aspecte ale condiției umane. "Simbolul" este un obiect sau eveniment care trimite la altceva decât la ceea ce indică în mod direct, care posedă deci un sens "secund" mai profund decât cel "primar" sau "literal". El este expresia unui lucru pe care n-am ști să-l definim de-o manieră mai clară, mai precisă. Simbolul consistă deci în transformarea unui obiect, unui gest sau unui cuvânt în ceva diferit, care devine astfel semnul unei realități considerate mai înalte, mai cuprinzătoare. Astfel, pentru patriot, o bucată de cârpă se transformă în drapel pentru că el reprezintă atașamentul său pentru grupul național de la care se revendică. N-am înțelege nimic din comportamentul său dacă n-am asocia acestei bucăți de cârpă o valoare care o depășește. Patriotul este invadat de un sentiment în prezența drapelului și doar acest sentiment contează pentru el. Mitul nu este deci în primul rând "o poveste pentru cei slabi cu duhul", ci o relatare al cărui sens trebuie descoperit și a cărei descoperire dă sens unei experiențe sau unei vieți. Mitul religios este expresia simbolică a unei atitudini, anume a credinței. "Rolul simbolurilor religioase este de a da un sens vieții oamenilor. Indienii Pueblos se cred fi "Tatălui Soare", și această credință a lor conferă vieții acestora o dimensiune superioară și un scop care depășește cu mult existența lor limitată. Soarta lor este infinit mai satisfăcătoare decât aceea a omului propriei noastre civilizații care știe că este (și va rămâne) un nimic insignifiant ("un moins que rien" în original), a cărei viață n-are un sens spiritual. Exact acest sentiment că viața are un sens mai vast decât simpla existență individuală, permite omului să se ridice deasupra mecanismului care îl reduce la agent de câștig și de cheltuială.

Dacă acest sentiment îi lipsește, omul este pierdut, mizerabil... Dacă Sfântul Pavel ar fi fost convins că nu este decât un țesător ambulant, cu siguranță n-ar fi devenit omul care a fost. Viața lui își trăgea sensul din faptul că era convins că este mesagerul lui Dumnezeu. Putem să-l acuzăm de megalomanie, însă această opinie n-are greutate în fața judecatei generațiilor care i-au urmat." Putem, alături de Carl Jung, să acceptăm că grandoarea istorică a Sfântului Pavel stă în certitudinea lui că este mesagerul Domnului. Dar putem de asemenea să ne punem întrebarea dacă acest Dumnezeu există și în altă parte decât capul Sfântului Pavel și a celor ca el. Chestiunea care se pune deci în fața filozofului este aceea dacă ideea de Dumnezeu corespunde unei realități exterioare spiritului uman. Dacă Dumnezeu l-a creat pe om ca imagine a sa, sau omul l-a creat pe Dumnezeu ca imagine a lui. Și această întrebare este posibilă tocmai pentru că cele două curente de interpretări ale mitului nu se exclud reciproc.

Zburătorul, celălalt mit, ori capătă forma explicită la modul artistic, în balada lui Ion Heliade Rădulescu, ori devine un motiv romantic, în Călin (file din poveste), ori cumulează semnificații mai înalte, într-un poem cu implicații mitologice mai numeroase, ca Luceafărul. Absorbția mitului folcloric în creația cultă se constată ca fenomen pregnant și în literatura . S-a putut demonstra că romanul lui Mihail Sadoveanu, Balagul (publicat în 1930), este „altoit” pe un mit folcloric, cel al marii călătorii, altul decât, cel mioritic, cu care însă se înrudește strâns prin implicații reciproce.

Probabil că nimic altceva nu poate defini mai bine spiritul unui popor decât străvechile sale tradiții siobiceiri. Călătorul vestic va fi surprins să descopere în România un loc plin de legende, mituri și tradiții păstrate de-a lungul secolelor.

Iată câteva din frumusețea tradițiilor românești ce se țin la sărbătorile calendaristice sau la momentele importante din viața românilor care au rolul de-a ne îmbia cu farmecul lor:

-Sfântul Andrei-Noaptea din ajunul Sf.Andrei este destinată unor obiceiuri, poate antecreștine, care să asigure protecție oamenilor, animalelor și gospodăriilor. Tăranii români le-au pus sub oblăduirea acestui sfânt, tocmai pentru că ele trebuie garantate de autoritatea și puterea sa. Ajunul Sf.Andrei este considerat unul dintre acele momente în care bariera dintre văzut și nevăzut se ridică. Clipa cea mai prielnică pentru a obține informații cu caracter de prospectare pentru anul care vine. De asemenea, "Andreiul' cap de iarnă" cum îi spun bucovinenii, permite interferența planurilor malefice cu cele benefice, lucrurile importante din existența oamenilor putând fi întoarse de la matca lor firească. Se crede că în această noapte "umblă strigoii" să fure "mâna vacilor", "mințile oamenilor" și "rodul livezilor". Împotriva acestor primejdii, țărânul român folosește ca principal element apotropaic (de apărare), usturoiul. În egala măsură, casa, grajdul, cotețele, ușile și ferestrele acestora sunt unse cu usturoi pisat, menit să alunge pătrunderea duhurilor rele la oameni și animale.

Prima culegere de legende poate fi socotită "O samă de cuvinte", o "antologie" alcătuită de Ion Neculce din 42 de variante de legende. Pentru țara noastră, secolul al XIX-lea este un secol al marilor schimbări de mentalități și ideologii. În această perioadă, se fac confuzii între diferitele categorii narative și felul în care este numită legenda arată modul șovăielnic în care gândeau folcloriștii atunci. Confuzia o întâlnim în colecția de basme din 1872-1876 și 1882 a lui Petre Ispirescu, intitulată "Legende sau basmele românilor". Termenul legendă reușește să se impună treptat, în accepțiunea sa actuală, după ce denumirea *tradițiune*, folosită de B. P. Hașdeu pentru întreaga specie, în 1867, a rămas în circulație facultativ, cu referire numai la legende istorice cu caracter local. Tot B. P. Hașdeu a încercat să încetățenească termenul de *cecu* prin care voia să desemneze legenda (în special legenda etiologică), dar cuvântul nu s-a impus.

Bibliografie :

- Boia Lucian, 1995, „Mituri istorice românești”, Editura Universității București;
- Boia Lucian, 1997, „Istorie și mit în conștiința românească”, Editura Humanitas;
- Călinescu George, 1986-„Istoria literaturii române de la origini până în prezent”, Editura Minerva, București.

PARLER UNE LANGUE ÉTRANGÈRE C'EST PERCEVOIR UN MONDE DIFFÉRENT

Autor: Cristea Narcisa
Specialitatea : Limba Franceză
Școala Gimnazială Nr.5 Alexandria

De nos jours, les langues étrangères sont devenues une nécessité pour une vie professionnelle de succès et pas seulement. On peut observer que, pour être employé dans un domaine de travail, la connaissance d'une langue étrangère, au moins, est absolument nécessaire. Une langue étrangère est un grand avantage, car un curriculum vitae qui mentionne aussi le fait de connaître une langue étrangère au moins, sera certainement mieux reçu que l'un qui ne le mentionne pas.

On peut observer que, à un niveau égal en ce qui concerne la formation intellectuelle de deux candidats, celui qui connaît et maîtrise une langue de circulation internationale, sera toujours préféré à celui qui ne connaît aucune.

La Roumanie est aussi un pays de l'Union Européenne. La connaissance d'une langue étrangère nous donne la possibilité de circuler librement en Europe, de pouvoir être facilement employé ou d'y avoir une belle carrière. Non moins important, à notre siècle c'est très importante la qualité des informations, et l'accès aux nouvelles informations est fait par la connaissance d'une langue étrangère.

Les Roumains ont déjà un grand avantage à l'apprentissage de la langue française, étant donné les racines latines communes et de nombreuses paroles empruntées de la langue française. C'est pourquoi la connaissance de la langue française facilite en plus l'accès aux autres langues latines (l'italien, l'espagnol, le portugais).

Il vaut la peine d'apprendre une langue étrangère parce que, de cette manière, on peut voir des spectacles, des films, des théâtres, des concerts, lire des romans et des revues directement dans cette langue, sans être traduits.

Apprendre une langue étrangère a comme objectifs de développer les capacités de communication et interrelation entre les élèves /les personnes, de cultiver le sentiment et l'esprit de citoyen européen et d'approfondir des informations sur la culture, la civilisation et les traditions des pays. On peut aussi comprendre le pluralisme en ce qui concerne les similitudes et les différences.

L'introduction dans une culture et dans une vision sur le monde totalement nouvelles est le chemin le plus sûr pour ouvrir l'esprit et la compréhension individuelle. Les langues étrangères représentent le passeport envers les autres gens. Elles t'aident à communiquer avec les étrangers, étant utilisées dans tous les domaines. Elles rapprochent les gens et lient les continents, lient les pays, les cultures et les civilisations. Sans la connaissance et l'utilisation des langues étrangères, il n'y aurait pas eu d'alliances politiques, de mouvements diplomatiques ou de relations internationales.

Charlemagne disait que « connaître une autre langue étrangère c'est posséder une autre âme ». Ceux qui ne savent aucune langue étrangère, ils ne savent rien sur leur propre langue maternelle.

Apprendre une langue étrangère, on n'apprend pas seulement comment pensent les autres gens et comment sentent les autres sociétés, ce qu'elles ont expérimenté, les valeurs et comment elles s'expriment mais aussi on a en même temps un miroir culturel où on peut voir plus clairement notre propre société.

Après une courte argumentation sur l'importance de l'étude des langues étrangères en général, je préfère m'arrêter sur la langue de Voltaire pour présenter brièvement les raisons pour lesquelles il est nécessaire de connaître le français et le rôle majeur du professeur au procès d'apprendre cette langue.

Après d'être une langue de culture, le français est considéré la langue internationale de la gastronomie, de la mode, du théâtre, des arts visuels, de la danse et de l'architecture.

Le français est une langue claire, précise, il peut traduire les plus profondes nuances de la pensée et de la sensibilité humaine. C'est l'une des deux langues officielles de la majorité des institutions importantes : Organisation des Nations Unies, Union Européenne, Conseil Européen, Croix Rouge, Unesco, etc.

Apprendre le français, c'est aussi avoir accès en version originale aux textes des grands écrivains français comme Victor Hugo ou Marcel Proust et de poètes illustres comme Charles Baudelaire ou Jacques Prévert. C'est pourvoir aussi écouter des acteurs comme Alain Delon ou Juliette Binoche... c'est enfin avoir le plaisir de comprendre et de chanter les chansons d'Edith Piaf ou de Charles Aznavour. Les élèves maîtrisant le français peuvent également sous certaines conditions bénéficier de bourses du gouvernement français pour suivre un troisième cycle d'études en France dans toutes les disciplines et obtenir un diplôme internationalement reconnu. Le français est une langue analytique qui structure la pensée et développe l'esprit critique. C'est la langue des grands philosophes (Descartes, Sartre ou Derrida) et de scientifiques de renom (Pierre et Marie Curie, Pasteur, Georges Charpak...). En apprenant le français, l'enfant apprend aussi à argumenter et à présenter différents points de vue ce qui est très utile dans des discussions ou des négociations. Tant qu'une langue est parlée, elle vit parmi nous.

Le français et l'anglais sont parmi les langues les plus parlées partout et grâce à cela, elles vivent parmi nous. Tant qu'une langue est parlée, on connaît son peuple.
« La langue c'est la carte de noblesse d'un peuple. » (Vasile Alecsandri). Elle est la preuve qu'un pays a une histoire riche en événements, qu'une nation a des valeurs spirituelles.

La langue française est très unique pour plusieurs raisons. C'est une langue amusante mais aussi difficile. Le français n'est jamais ennuyant et il est rarement facile. Il est même plein de pièges. On aime le français parce que lorsqu'on le parle ça diffère de l'anglais de plusieurs façons, telles que l'expression faciale, le contact des yeux, le contact physique, le ton de la voix, la posture, les gestes et l'apparence.

Apprendre une langue seconde rend plus facile l'apprentissage d'une troisième ou quatrième langue. Les étudiants d'une langue seconde sont plus créatifs, car en étudiant cette langue seconde on apprend à communiquer avec un autre peuple et à participer à une autre culture.

Si l'anglais seulement permettait autrefois à distinguer un candidat des autres dans n'importe quel concours, tout est tellement différent aujourd'hui. Le fait est qu'aujourd'hui, on exige la pratique de plusieurs langues à la fois. Bref, l'apprentissage de nouvelles langues étrangères permet de franchir de nouveaux horizons. D'un autre côté, la connaissance d'une autre langue étrangère est considérée comme un signe de développement.

MUNCA PE GRUPE SI INFLUENTA EI ASUPRA FORMARII PERSONALITATII COPILULUI

SCOALA GIMNAZIALA SCURTU MARE
POPESCU MIHAITA

Necesitatea organizarii procesului de invatare pe grupe are la baza concluziile la care au ajuns studiile de psihologie sociala efectuate in ultimele decenii. Aceste studii au dovedit ca grupurile mici au o influenta puternica in unele cazuri chiar hotaratoare, asupra dezvoltarii personalitatii omului, asupra formarii lui mai ales sub aspect comportamental. Cercetarile facute de J.L. Moreno, K. Lewin si L. Johson, precum si importantul numar de studii facute asupra grupurilor mici in diversele lor forme dovedesc influenta acestora asupra membrilor care le compun, in privinta dezvoltarii intelectuale, estetice si mai ales morale.

Practica muncii pe grupe, inca din timpul scolii, il obisnuieste pe elev cu o gandire flexibila, cu schimbul de idei, cu parasirea unor pozitii depasite si deci il face apt sa activeze intr-o lume care se caracterizeaza prin schimbari ce se succed intr-un ritm din ce in ce mai rapid.

Am optat pentru organizarea grupului de elevi pe grupe, incepand de la varsta scolara mica. Trebuie evitat formarea a mai mult de 4-5 grupe, altfel activitatea devine foarte greu de urmarit si de sprijinit..

Activitatea pe grupe presupune rezolvarea sarcinii didactice de catre toti membrii grupei, impreuna, contribuind fiecare dupa puterile sale. De asemenea, in functie de continutul sarcinii, invatatorul poate stabili lideri de grupa astfel incat fiecare membru sa fie pus in aceasta situatie, sa-si asume responsabilitati pentru rezolvarea de probleme.

O importanta deosebita o are alegerea sarcinilor didactice. Acestea trebuie sa urmareasca fixarea si consolidarea cunostintelor, aplicarea acestora in situatii diverse. Pe langa acestea, activitatea pe grupe are si obiective care vizeaza formarea si educarea elevilor, cum ar fi:

- formarea deprinderilor de a lucra in grup;
- de a contribui personal la succesul grupului;

- de a accepta parerile altora;
- de a se bucura de succesele grupei;
- de a trece peste greutatile acesteia
- de a motiva pe cei din grup pentru rezolvarea cerintelor formulate.

Deoarece cercetarile au relevat faptul ca interactiunile sunt mai frecvente si mai profunde in grupele eterogene, elevii trebuie grupati in asa fel ca fiecare dintre ei sa dispuna de resurse pentru ceilalti.

Sugerez cateva modalitati de grupare a elevilor: se pot utiliza bilete de aceeasi culoare pentru fiecare echipa, gruparea facandu-se dupa culoarea biletelor; pe bilete pot fi desenate obiecte care fac parte dintr-o categorie, gruparea se poate face dupa obiectivul respectiv (bradulet, om de zapada, saniuta, soare, etc.) Catalina Ulrich sugereaza o procedura amuzanta si instructiva de grupare a elevilor prin reconstituirea unor proverbe cunoscute.

Daca in clasa sunt 24 de elevi si se constituie echipe de cate patru elevi, se aleg sase proverbe formate din cate patru cuvinte. Cate un cuvânt din fiecare proverb este scris pe un bilet. Elevii trag biletele, apoi cauta colegii care au bilete pe care sunt scrise cuvintele cu ajutorul carora se reconstituie proverbul. (Ex. *Vorba dulce mult aduce.*, *Minciuna are picioare sc

In organizarea lectiei pe grupe, profesorul nu numai ca indruma pas cu pas activitatea elevilor, ca in invatamantul frontal, dar ia toate masurile ca munca lor sa se desfasoare cu succes.

Indrumarile date de profesor sunt mai bogate sau mai schitate, mai directe sau mai indirecte, in functie de varsta si de experienta lor, de munca pe grupe.

Atat in studierea cat si in prelucrarea materialului i-am angajat pe toti membrii grupei, in mod efectiv. Se observa adesea ca *greul studierii* si prelucrarii materialului duc numai 1-2 elevi, cel mai bine pregatiti la obiectul de invatamant respectiv, iar ceilalti membri ai grupei *asista* sau indeplinesc munci auxiliare.

Ce se poate face pentru catoti membrii grupei sa participe activ la studierea materialului?

Iata cum am procedat: Inainte de a organiza munca didactica pe grupe, am dat o tema comuna pe care s-o rezolve in mod independent fiecare elev din clasa: apoi am format grupele si am cerut ca in cadrul acestora sa se formuleze un raspuns al grupei pe baza confruntarii solutiilor individuale. **La ora de geografie** am desfasurat lectia *Fluviul Dunarea* aplicand o tehnica numita intr-un drep *copacul ideilor*, care presupune munca in grup. Cuvantul cheie este in scris tunghi. De la acest dreptunghi se ramifica, asemenea crengilor unui copac, toate cunostintele evocate. Foaia pe care este desenat copacul trece de la un membru al grupului la altul si fiecare elev are posibilitatea sa citeasca ce au scris colegii lui.

FLUVIUL DUNAREA:

- Izvoraste din Germania.
- Parcurge 10 tari si 4 capitale.
- Se varsa prin trei brate in Marea Neagra.
- Orase porturi.
- Cale de legatura cu tarile Europei.

La ora de stiinte – clasa a-IV-a, pentru a descoperi proprietatile apei si ale aerului, elevii au realizat cateva experimente. Am impartit clasa pe grupe de elevi, care au avut urmatoarele sarcini:

- grupa I:
 - mirositi apa din pahar, gustati-o;
 - mirositi aerul din paharul plin cu aer;
 - puneti moneda in paharul cu apa;
 - puneti moneda in paharul cu aer.
- grupa a II-a
 - cantariti paharul plin cu apa si apoi paharul plin cu aer si spuneti ce observati;
- grupa a-III-a
 - incalziti balonul cu apa colorata, apoi raciti-l si spuneti ce observati;
- grupa a-IV-a
 - incalziti balonul plin cu aer si spuneti ce se intampla cu picatura de apa colorata de pe tub.

Fiecare grupa a notat observatiile facute in timpul realizarii experimentelor, apoi le-a prezentat clasei.

Lectiile de educatie civica ofera multiple posibilitati de a desfasurare activitatea pe grupe. Astfel, la tema *Reguli in cadrul grupului* elevii au lucrat pe grupe, avand ca sarcini sa stabileasca regulile de comportare in una de situatiile date: intr-o sala de spectacol; intr-o vizita; la o aniversare; intr-un muzeu, intr-o excursie.

Regulile stabilite de fiecare echipa au fost dezbatute de intreg colectivul de elevi, acestia avand posibilitatea sa aduca completari.

Aprecierea activitatii in grupuri si a rezultatelor lor implica exprimarea printr-o judecata de valoare si estimarea calitatii procesului de cooperare si de invatare sau a produselor (cunostinte, capacitati dovedite prin testare)

Aceste aprecieri urmaresc un dublu scop: ca munca in viitor sa se desfasoare mai bine si elevii sa dobandeasca incredere in posibilitatile lor de cercetare, sa formeze la elevi calitatile civice pe care munca in colectiv le reclama.

Prin munca pe grupe se sudeaza colectivul de elevi, se formeaza anumite deprinderi de comportament, se consolideaza cunostintele, se contureaza sentimente pozitive cum sunt: respect, ajutorare, sacrificiu, daruire, implinire.

LUMINA ÎNVIERII

Profesor: Dogaru Felicia-Dora
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

Motto:

Unde este comoara ta, acolo va fi si inima ta ...(Matei VI,19-21)

Sărbătoarea Paștelui a fost și rămâne încă cea mai mare sărbătoare a românilor , o sărbătoare a reînvierii spirituale , a credinței, a dragostei față de aproapele nostru, a nostalgiei copilăriei și, nu în ultimul rând, o bucurie a familiei.

Dintotdeauna creștinii au cinstit Învierea Domnului, indiferent de conjunctura istorică, chiar în vremurile zbuciumate oamenii nu și-au pierdut credința, dimpotrivă au simțit nevoia să strângă familia în jurul bisericii.

Se naște astăzi întrebarea : Pastele mai reprezintă o sărbătoare a sufletului care se înalță sau a devenit o sărbătoare pur comercială?

Acest lucru ține de fiecare creștin, de educația lui religioasă, de trăirea spirituală și de puterea pe care o are în înfruntarea ispitelor pe care le întâlnește zi de zi.

Din nefericire, ne îndreptăm către Dumnezeu atunci când suntem la grea încercare, atunci când suntem bolnavi, nefericiți, înșelați, abandonați, atunci când cineva drag nouă trece printr-o dramă sau atunci când nu găsim calea de ieșire la lumină, atunci când simțim că cerul greu se lasă ca un capac asupra noastră ca în poemul lui Baudelaire. Atunci suntem gata să facem orice ca să schimbăm lumea, suntem în stare să mutăm munții din loc și promitem că de mâine devenim mai buni și mai atenți cu cei din jurul nostru.

Oare ne vom schimba cu adevărat sau chiar avem nevoie de această încercare inițiată pentru a-L regăsi pe Dumnezeu!?

Într-adevăr, suntem într-o lume complicată, sau așa ne place să credem, într-o lume aflată permanent în schimbare, nu mai găsim tihna de care avem nevoie, nu mai găsim seva creației și căutăm diverse pretexte atunci când ne îndepărtăm de latura spirituală.

De fapt, ne gândim tot timpul la lucrurile materiale, alergăm la două-trei *joburi*, nu ne mai ajunge timpul să reflectăm la lucrurile care ne plac sau nu mai putem să citim o carte de calitate cu gândul la câștigul fără măsură, apoi risipim tot atât de repede cum am adunat în cafenele și în malluri. Ne construim visuri deșarte: dacă am achitat ratele la apartament, găsim repede altul mai mare, ne schimbăm apoi mașina, telefonul și lista poate continua. Ne adunăm *comori* pe pământ, mai puțin în cer ignorând cuvintele evanghelistului Matei, care ne spune: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică...Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” (Matei VI,19-21).

Dar, totuși, chiar și în Cutia Pandorei a mai rămas *Speranța*!

Această speranță o regăsim în sufletele inocente ale copiilor, așa cum spune Mântuitorul: „Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor”(Matei 19,14).

De aceea fiecare adult, fiecare dascăl are o mare responsabilitate în formarea și modelarea tinerilor de azi pentru că atât faptele noastre sunt importante, dar și urmările acestora, care vor marca caracterul generațiilor viitoare.

E foarte ușor să afirmăm că tinerii s-au schimbat, că nu mai respectă regulile elementare ale bunului-simț, că sunt superficiali și plini de vicii și că societatea e *virusată*. Dar oare noi, dascălii, suntem depășiți de situație, chiar nu mai găsim soluții!?

Nu mai reusim o remodelare a sufletului atunci când îi pregătim pentru examene, pentru concursuri și olimpiade sau nu mai putem să ne bucurăm de rezultatele lor bune?

E necesar să valorificăm tot ceea ce este bun în ființa umană și să descoperim frumuseța vieții alături de inocența copiilor măcar în acele clipe zguduitoare ale Învierii Domnului, atunci când luăm *Lumina Învierii* unii de la alții.

Așadar, tebuie să găsim cheia pentru decodarea existenței noastre vremelnice în cuvintele *Veniți să luați lumină* !, care se rostesc în biserică în Noaptea Învierii!

Bibliografie:

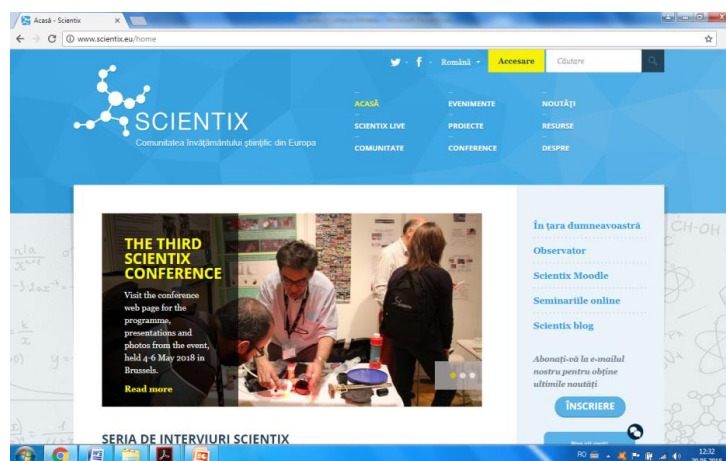
1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1982

Scientix, comunitatea europeană pentru promovarea subiectelor STEM

Prof. învă. primar Ciofalcă Mihaela Cristina,
Școala Gimnazială Nr.5 Alexandria
Ambasador Scientix

Educația STEM (științe, tehnologie, inginerie, matematică) este o prioritate a învățământului internațional actual. Tot mai puțini tineri aleg cariere legate de aceste domenii, prin urmare se impune acordarea unui interes sporit acestora în școală, la toate nivelurile. De asemenea, este necesar să se promoveze și egalitatea de sex în educația STEM, pentru a atrage mai multe fete către studierea disciplinelor din aria științelor, tehnologiei, ingineriei și matematicii. În consecință, realizarea unui învățământ științific de calitate, care să motiveze toți elevii în învățarea matematicii, științelor și tehnologiei și să asigure formarea competențelor de bază în aceste domenii, este de mare importanță. Pentru a sprijini acest demers, la inițiativa Directoratului General pentru Cercetare și Inovare din cadrul Comisiei Europene, a fost creat Scientix (www.scientix.eu) - un spațiu pentru colaborare pentru cadre didactice din învățământul primar și secundar.

Scientix (<http://www.scientix.eu/>) este un proiect european care susține și promovează colaborarea paneuropeană între profesorii, cercetătorii din domeniul educației, factorii de decizie și alte categorii de profesioniști din sfera STEM. Proiectul Scientix este acum în a treia fază (2016-2019) și este finanțat prin intermediul programului Horizon 2020 al Uniunii Europene. Etapa a doua proiectului (2013 – 2015) a avut ca obiective majore atât continuarea demersului inițiat în 2009 prin menținerea și îmbunătățirea platformei Scientix cât și sprijinirea dezvoltării de strategii naționale prin care să fie promovată învățarea prin investigație și alte metode inovative în predarea disciplinelor STEM și să fie diseminate, la nivel național, bunele practici din domeniu (Comisia Europeană, 2017).

Scientix oferă cadrelor didactice:

- o arhivă de resurse care conține materiale didactice STEM, rapoarte ale proiectelor STEM, cursuri de formare STEM. Această arhivă este utilă cadrelor didactice atât pentru a găsi și folosi surse de inspirație pentru lecții STEM cât și pentru a găsi surse/ resurse pentru dezvoltare profesională. Arhiva are un motor de căutare avansată. Resursele sunt disponibile în diverse limbi dar dacă interesează un anumit material care nu este tradus în limba dorită (de exemplu, limba română), se poate solicita traducerea sa prin intermediul serviciului de traducere la cerere.

- un instrument de corelare (aflat în secțiunea Comunitatea Scientix) care permite cercetătorilor și coordonatorilor de proiecte să contacteze membri ai comunității Scientix și să-i invite să colaboreze la proiecte și inițiative din domeniul învățământului științific. De asemenea, în cadrul secțiunii Proiecte se găsește un motor de căutare prin care pot fi identificate proiecte europene STEM în căutare de profesori.
 - informații despre activitățile de dezvoltare profesională (atelieri de lucru față-în-față, seminarii online pe teme de educație STEM, cursuri pe platforma Scientix Moodle) organizate de Scientix. În secțiunea Scientix Live/ Scientix în direct se găsesc atât informații referitoare la evenimentele anterioare (inclusiv înregistrări ale seminariilor online) cât și informații referitoare la evenimente viitoare.
 - informații despre activități de dezvoltare profesională organizate la nivel național (conferințe naționale Scientix, ateliere de lucru, seminarii online). Calendarul evenimentelor conține informații actualizate despre campanii/ evenimente STEM din toate țările Uniunii Europene. Blogul Scientix România conține informații și articole referitoare la evenimente și noutăți în domeniul învățământului științific românesc.
 - un cadru pentru discuții pe teme de știință și tehnologie prin forumurile organizate în cadrul comunităților de practică Scientix, prin forumul de discuții pe marginea celor mai recente inițiative în domeniul predării disciplinelor STEM, prin chat Scientix. Toate instrumentele menționate mai sus sunt disponibile în cadrul secțiunii Comunitatea Scientix de pe platformă.
 - noutăți în domeniul învățământului științific prin articolele publicate în Scientix Observator, blogul Scientix, concursuri și evenimente relevante publicate în cadrul secțiunii Noutăți și/ sau pe grupul Facebook Science Teachers in Europe și pe pagina Twitter Scientix.
- Consider că merită menționat că platforma este tradusă în limba română.

Vă invităm să vizitați platforma Scientix și să vă înregistrați pentru a beneficia de toate avantajele pe care aceasta le oferă cadrelor didactice. În contextul provocărilor pe care noile programe școlare le lansează, platforma Scientix poate fi de un real sprijin pentru cadrele didactice care predau discipline STEM.

Bibliografie

Comisia Europeană. (2016). *Projects & Results Service - Scientix 3*, de pe Cordis - Community Research and Development Information Service:

http://cordis.europa.eu/project/rcn/205605_en.html

Comisia Europeană. (2017). *Projects & Results - Scientix 2*. de pe CORDIS - Community Research and Development Information Service: http://cordis.europa.eu/project/rcn/110349_en.html

European Schoolnet. (2017). *Focus areas: Science, Tehnology, Engineering and Mathematics*.

Preluat pe mai 10, 2017, de pe European Schoolnet: <http://www.eun.org/focus-areas/stem>

European Schoolnet. (n.d.). *Despre Scientix*, de pe Scientix: <http://www.scientix.eu/about>

Lucrarea prezentată în acest document este susținută prin programul H2020 al Comisiei Europene – proiectul Scientix 3 (convenție de subvenție nr. 730009), coordonat de European Schoolnet (EUN).

Responsabilitatea pentru conținutul documentului aparține exclusiv organizatorului și nu reprezintă opinia Comisiei Europene, European Schoolnet (EUN). Nici Scientix, nici Comisia Europeană, nici EUN nu sunt responsabile pentru eventuala utilizare a informațiilor conținute în acest document.

